

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 17.3.2016 v Plzni v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Přemysla Špicara a přísedících Bc. Lenky Kaucké a Mgr. Bc. Ladislava Smoly, **t a k t o :**

obžalovaní

1) S ■■■■■ M ■■■■■

roz. M ■■■■■, nar. ■■■■■, prodavačka, trvale bytem ■■■■■, státní příslušnice ČR,

2) M ■■■■■ V ■■■■■,

nar. ■■■■■, obráběč kovů, trvale bytem ■■■■■, státní příslušník ČR,

j s o u v i n n i, ž e

obž. S ■■■■■ M ■■■■■ nejméně od konce měsíce října 2014 do konce prosince 2015 v bytě v ■■■■■, a poté nejméně od konce měsíce ledna 2015 do 28. 2. 2015, v bytě číslo ■■■ v ■■■■■, společně obývaném s **obž. M ■■■■■ V ■■■■■** opakovaně nepřiměřeně trestala svoji nezletilou dceru, poškozenou N ■■■■■ N ■■■■■, nar. ■■■■■, kterou měla ve výchově na základě rozsudku Okresního soudu Plzeň-město sp.zn. 22 Nc 157/2013 ze dne 16.1.2014, přičemž trestala nezletilou poškozenou N ■■■■■ N ■■■■■ za její neposlušnost či za to, že se pomočila, a to silou nejméně střední intenzity bitím rukama do různých částí těla, dřevěnou měchačkou tzv. obracečkou o délce 26,5 cm, šířce 5,5 cm nejméně na hýždě, to vše přes oblečení i na nahé tělo, čímž nezletilé poškozené postupně způsobila mnohočetné

krvní výrony, a to na obličej, ve vlasaté části hlavy, na levém boltci, v oblasti předního horního trnu lopaty kosti kyčelní, na břicho vlevo nad pupkem, v bederní oblasti, v oblasti hýždí oboustranně, na zadní a zevní ploše stehen oboustranně, což nezletilá poškozená s ohledem na četnost, intenzitu úderů, bolestivost zraněných míst, jakož i důvod trestu, pokud šlo o pomočení se, pociťovala jako těžké příkoří; zlé zacházení s nezletilou poškozenou N■■■■ N■■■■ vyústilo dne 28. 2. 2015 ve večerních hodinách zřejmě mezi 18 až 19 hodinou v jednání, kdy obž. M■■■■ V■■ zareagoval na jím vnímanou neposlušnost nezletilé poškozené N■■■■ N■■■■ tak, že ji v kuchyni uchopil oběma rukama v podpaží, odnesl do pokoje, stále jí držíc, silně s ní třásl a poté ji odhodil či silou strčil na gauč opatřený ze stran dřevěnými opěrkami, přiražený k betonové zdi, směrem proti zdi, přičemž poškozená nezletilá vzhledem ke své tělesné konstituci, věku a obžalovaným uplatněné síle neměla možnost jakkoli korigovat dopad svého těla, s čímž obžalovaný musel počítat, a poškozená nezletilá silou narazila svojí hlavou na plošný pevný předmět, zřejmě betonovou zeď, případně dřevěnou opěrku gauče, čímž utrpěla lineární zlomeninu klenby a spodiny lebeční vpravo v krajině týlní, krvní výron pod tvrdou plenu mozkovou oboustranně s větším rozsahem vpravo, krvní výrony v sítnici obou očí, kterážto zranění nezletilou poškozenou N■■■■ N■■■■ bezprostředně ohrozila na životě poraněním mozku, demonstrovala se též den ve večerních hodinách kolem 22 hodiny zvracením, poruchou – útlumem vědomí, lapavým dýcháním, vynutila si zásah lékaře rychlé lékařské pomoci zajištěním vdechování kyslíku maskou, zavedení periferního žilního katetru, hospitalizaci poškozené na jednotce intenzivní a resuscitační péče Dětské kliniky Fakultní nemocnice v Plzni, zde léčbu infuzními roztoky krystaloidů, vdechováním vzduchu obohaceného kyslíkem, léky – antiepileptiky, anxiolytiky, antibiotiky a antiemetiky, přesto zranění vyvolala u poškozené epileptický záchvat dne 1. 3. 2015 s následným těžkým levostranným ochrnutím končetin a dne 6. 3. 2015 stav spočívající v záchvatovitých bolestech hlavy, zvracením, zvýšenou únavou, samovolným usínáním a dne 7. 3. 2015 ochrnutí odtahovacího nervu levého oka, které přetrvalo i po ukončení hospitalizace dne 23. 3. 2015, kdy byla nezletilá poškozená propuštěna do domácího ošetřování s nutností se šetřit, docházet na ambulantní kontroly na Neurochirurgickou kliniku FN v Plzni a užívání antiepileptik nejméně po dobu dalších tří týdnů od propuštění,

t e d y

obž. S■■■■ M■■■■

týrala osobu, která byla v její péči nebo výchově,

obž. M■■■■ V■■

jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a spáchal takový čin na dítěti mladším patnácti let,

č í m ž   s p á c h a l i

obž. S■■■■ M■■■■

přečin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1) trestního zákoníku,

obž. M■■■■ V■■

zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j í

obž. S█████ M█████ podle § 198 odst. 1) trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody osmnácti (18) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku **se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá.**

Podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku **se zkušební doba stanoví v trvání dvou (2) roků.**

Obž. M█████ V█████ podle § 145 odst. 2) trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání pěti (5) roků.**

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se k výkonu trestu odnětí svobody zařazuje **do věznice s dozorem.**

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. se **obž. M█████ V█████** ukládá **povinnost zaplatit na náhradu škody poškozenému České průmyslové zdravotní pojišťovně, Jeremenkova 11, 703 00 Ostrava – Vítkovice, částku ve výši 52.450,- Kč.**

Podle § 229 odst. 2 tr.ř. se **poškozený Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, Jeremenkova 11, 703 00 Ostrava – Vítkovice odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na občanskoprávní řízení.**

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. se **obž. S█████ M█████** a **obž. M█████ V█████** ukládá **povinnost zaplatit na náhradu nemajetkové újmy v penězích poškozené nezl. N█████ N█████, nar. ██████, zastoupené zmocněnkyní JUDr. Kristýnou Spurnou, advokátkou Advokátní kanceláře Duchcov, Míru 33/9, 419 01 Duchcov, částku ve výši 100.000,- Kč, a to rukou společnou a nerozdílnou.**

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. se **obž. M█████ V█████** ukládá **povinnost zaplatit na náhradu nemajetkové újmy v penězích poškozené nezl. N█████ N█████, nar. ██████, zastoupené zmocněnkyní JUDr. Kristýnou Spurnou, advokátkou Advokátní kanceláře Duchcov, Míru 33/9, 419 01 Duchcov částku ve výši 99.629,-Kč.**

Podle § 229 odst. 2 tr.ř. se **poškozená nezl. N█████ N█████, nar. ██████, zastoupená zmocněnkyní JUDr. Kristýnou Spurnou, advokátkou Advokátní kanceláře Duchcov, Míru 33/9, 419 01 Duchcov, odkazuje se zbytkem svého nároku na nemajetkovou újmu v penězích na občanskoprávní řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Dne 22.1.2016 byla ke zdejšímu krajskému soudu, jako soudnu věcně a místně příslušnému, podána obžaloba státního zástupce KSZ Plzeň na **obv. S█████ M█████** pro

zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, a na **obv. M■■■■ V■■■** pro přečin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Na podkladě této obžaloby bylo konáno hlavní líčení, ve kterém byli vyslechnuti obžalovaní, níže uvedení svědci a znalci z oboru zdravotnictví a byly přečteny nebo byly stranám předloženy k nahlédnutí další listinné důkazy. Obžalovaná navrhla doplnit dokazování přehráním, anebo když by to z technických důvodů nebylo možné, tak alespoň konstatováním CD nahrávky založené na č.l. 537-538 spisu. Tento návrh byl jako zcela nadbytečný zamítnut, neboť tyto nahrávky se přímo nevztahují k jednání obžalované a obžalovaného (u tohoto dne 28.2.2015).

Obž. **S■■■■ M■■■■** se v přípravném řízení vyjádřila ke vztahu s otcem nezletilé **M■■■■ N■■■■**. Rozešli se, když dceři bylo 1,5 roku, po 4,5 roku vztahu. Omezoval ji (obžalovanou) na svobodě a napadl ji. Byla u nich policie, nepodala trestní oznámení. Rok bydlela u rodičů, poté si našla byt v ■■■■■, po pár měsících se seznámila s **M■■■■ V■■■**. Poté byla střídavě v ■■■■■, střídavě u přítele v Plzni.

K samotnému obvinění vypověděla, že s tím nesouhlasí, že je obviněná z týrání její dcery **N■■■■ N■■■■**. Snažila se jí vychovat tak, aby z ní nebyl spratek, takový jako je její otec. Chtěla, aby poslouchala, byla na sebe opatrná. Snažila se jí připravovat do společnosti ve školce, aby nejedla rukama, aby nebyla agresivní vůči ostatním dětem, aby nebyla zlá na zvířata, že se nesmí zvířata bouchat nebo tahat za ocas. Než poznala současného přítele, byla na ni velmi benevolentní, spoustu věcí jí dovolila a nejenom **M■■■ V■■■**, ale i některé kamarádky, jí říkaly, že by měla ve výchově **N■■■■** trochu přitvrdit. Že jí **N■■■■** má tak říkajíc "na háku". Snažila se to změnit, ale bohužel to přehnal. Trestala jí "na zadek" rukou, a když šlo o něco hodně špatného, tak dostala vařečkou. Když sahala na nějaké věci, o kterých věděla, že se na ně nesahá, tak dostala plácانec přes dlaně. Musela nastavit obě ruce (předpažené obě ruce, ohnuté v lokti, dlaněmi vzhůru), dostala rukou plácانec přes jednu a pak přes druhou ruku. Občas dostala lehký pohlavek, zdůrazňuje, že lehký. Když třeba neposlouchala, místo fyzického trestu se snažila to vyřešit po dobrém a poslala jí kleknout do pokoje. Klečela většinou tak 10 minut, dokud se neuklidnila. Dcera je velmi živé dítě a nemá prakticky žádný pud sebezáchovy, často nekouká před sebe a naráží do zdi, do dveří, hraje si bez rozmyslu, jako by se vůbec nebála. Dost často si hrála s jejich psem, i obviněná od něho má modřiny. Všimla si, že dcera občas zatahala jejich psa za ocas, ten se po ní otočil a dali si "hlavičku". Už dříve měla **N■■■■** na tvářích ťupky, tečky jako modřiny od toho psa. Neví, jak **N■■■■** přišla k těm modřinám ve vlasech. Pár dní před tím, co byla v nemocnici, narazila hlavou do dveří výtahu. Den před hospitalizací dcery, byla s matkou a **N■■■■** u prarodičů. **N■■■■** koukala na babičku, nevšimla si, že jsou otevřené dveře a narazila hlavou do dveří. K modřinám na nohou uvedla, že dcera je po ní. Dělalí se jí modřiny rychle. Dcera zakopne o obrubník, často běhá po trávě, málo zvedá nožičky a zakopne. Asi tři dny před hospitalizací, byly s **N■■■■** doma (na ■■■■■) přistihla ji, jak si hraje u zásuvky na elektriku. Chtěla strkat prsty do zásuvky. Poprvé jí důsledně vysvětlila, že se to nesmí, dostala "plácانec" přes ruce, říkala jí, že by se jí mohlo něco stát. Asi za dvě hodiny jí u toho přistihla znovu. Přiznává, že jí ujely nervy a s představou, co se jí všechno mohlo stát, od ní dostala vařečkou na zadek. Místo tří ran na zadek, jako obvykle dostávala, těch ran vařečkou víc. Mohlo to být tak 6-7 ran. Nebylo to plnou intenzitou, jako že by měla tmu před očima, ta intenzita byla stejná, jako když od ní dostávala ty tři rány, akorát jich teď dostala víc. Vařečku má policie na fotce. Byla to placatá vařečka, na konci rozšířená, délky asi 20 cm. Obviněná dále uvedla, že dcera od doby, co má nějakou motoriku, si kroutí (roluje) uši. V usnesení je, že měla modřiny na zádech i na břiše. K těm mohla přijít právě u toho jejich psa. Jak se spolu se psem válela na

posteli, nebo když mu házela míček, tak pes po ní občas skákal. Takhle si hrála se psem každý den. K dotazu, zda si všimla, že by N[redacted] byla agresivní, uvedla, že neví, dost často brala ostatním dětem hračky. V usnesení je napsáno, že N[redacted] měla oteklý ret, k tomu chce uvést, že si nevšimla, když šla ten večer spát, že by měla ret oteklý. Mohlo to vzniknout tím, jak se jí pokoušeli vytáhnout jazyk, když měla záchvat. Když dostala ten záchvat, obviněná nebyla doma, venčila psa. Přítel jí volal kolem 22.00 hodin toho 28. 2. 2015, že s N[redacted] něco je. Říkal, že je v křeči a zvrací. Řekla mu do telefonu, aby jí dal pod sprchu, jestli zabere proti-šok. Byla asi 300 metrů od baráku, byla zpět doma asi do 5 minut.

Doma si převzala dceru a řekla M[redacted], aby zavolal sanitku. Pak oblékla dceru, byla jen v ručníku, přítel šel před barák vyhlížet sanitku. Obžalovaná byla v šoku, ale vzpomíná si, že jí plácala na tváře, aby jí vnímala. Ne silný plácání. Možná s ní i trochu třásla. Asi do pěti minut přijela sanitka a N[redacted] si převzali. Toho 28. 2. 2015 odpoledne, asi k večeru kolem 18.00 - 19.00 hodin, neví přesně, co se stalo, ale byl zase problém, že N[redacted] něco provedla, přítelovi se to nelíbilo, že ji nepokárala. Tak proběhla výměna názorů s přítelem. Pokud sousedé uváděli, že se hádali, o tom nic neví. N[redacted] byla v tu chvíli v pokoji a klečela. Sama od sebe si šla kleknout. Přítel za ní šel a snažil se jí to vysvětlit. Obviněná byla v té chvíli ve vedlejší místnosti. Neviděla, jestli ji drží, nebo u ní jenom klečí. Slyšela, že jí domlouvá. Říkal, že tohle nesmí, že se tohle nedělá, že je ošklivá zlobivá holčička. Neví, jestli s ní třásl, to neviděla. Jako vždycky ale N[redacted] začínala brečet, popotahovala. Pak se stalo asi to, že ji přítel M[redacted] V[redacted] vzal a hodil jí na ten gauč, který tam tenkrát byl. On to uvedl do výpovědi, říkal, že N[redacted] odhodil na gauč a ona se zřejmě setrvačností bouchla o zeď do hlavy. Z toho mohl ten úraz vzniknout. On sám obviněné potom řekl, že si není vědom, že by se N[redacted] mohla bouchnout do hlavy, ale že by to tak mohlo být. Říkal, že neodhadl svoji sílu, svoji sílu proti N[redacted] a že ho to mrzí. Řekl obviněné, že jí na tu postel hodil. Ale ona to dělala před tím také, nikdy se N[redacted] nic ale nestalo.

K dotazům pak vypověděla, že s M[redacted] V[redacted] začala bydlet na začátku února 2015, na adrese [redacted]. Zda měla dohodu s M[redacted] V[redacted] ohledně hlídání nebo výchovy dcery N[redacted], uvedla, že on hrál takovou jako autoritu, jemu stačilo na ní zvýšit hlas a ona poslechla. Okrajově se podílel na výchově dcery, když spolu začali bydlet. On se obviněnou snažil tlačit k ráznější výchově. Říkal jí, že by jí měla víc kárat, že jí všechno dovolí, že je na ní moc hodná. Mluvili s V[redacted] i o bití N[redacted]. Říkal, že když jí hlídal, že jí také občas plácnul přes zadek, přes oblečení. Na "holou" od něj dostala jen, když nestačila doběhnout na nočník, nebo tak. Vždycky, že jí dal na zadek, jí V[redacted] řekl. Říkala mu, aby jí to vysvětlil, a že N[redacted] dostane na zadek, až ona přijde domů, že dostane od ní. Říkala, že fyzické tresty bude vykonávat ona, nechtěla, aby se ho N[redacted] bála. Dlouho spolu navazovali vztah. On není zvyklý na děti a byl horkokrevný. To znamená, že by jí trestal za věci, za které by ona netrestala, tedy bití přes zadek a přes ruce, ale žádné pohlavky přes hlavu. On ji přes hlavu nebil. Nemyslí si, že je agresivní, měl málo času si zvyknout, nevěděl, za co potrestat a za co ne. N[redacted] od ní dostávala na zadek alespoň jednou denně, to určitě. M[redacted] jí nebil každý den. Spíše to bylo, když N[redacted] hlídal, to bylo asi jednou - dvakrát týdně, dostala jen občas, když zlobila a byl M[redacted] s N[redacted] doma, ne venku. O N[redacted] 14 dní před 28. 2. 2015 se starala ona, M[redacted], její matka a rodiče M[redacted]. N[redacted] ji nedávala, protože jí neplatí alimony a nebyl se schopen ozvat půl roku sám. V těchto 14-ti dnech dostala tři dny před 28. 2. 2015 tou vařečkou, jinak normálně, jak už uvedla, to je rukou přes zadek. To dostávala jednu nebo dvě rány, tři rány dostávala vařečkou, jinak od ní dostávala plácance přes ruce a chodila si kleknout do pokoje. Přes ruce dostala pokaždé, když sáhla na to, co neměla, frekvence neví, to bylo různé. N[redacted] fyzicky trestala ještě před tím, než se nastěhovala k V[redacted]. Začala jí fyzicky trestat bitím přes zadek v loňském roce už v červnu 2014, to zjišťovala, že je na ní

opravdu sama, nezvládá to. Intenzita bití N[ ] byla pořád stejná, prostě když něco provedla, tak dostala na zadek. Celé jí to mrzí, chtěla by to vzít zpátky. Bila ji jen přes zadek, ne tam, kde ty modřiny byly. Myslí si, že by ty modřiny na těle N[ ] M[ ] neudělal. Od ní měla modřiny jen na zadku, vždycky se trefila na zadek.

V doplnění své výpovědi v přípravném řízení ze dne 26. 11. 2015 se k dotazům podrobněji vyjádřila k předešlému uvedenému stran bouchnutí se do hlavy o dveře výtahu. Stalo se to dva až tři dny před tím záchvatem. Neví přesně, který den, to bylo. Šly ven se psem, nastupovaly do výtahu, když se dveře výtahu zavíraly, tak se N[ ] rozhodla, že se vrátí, tak se o ty dveře zastavila, praštila se o ně. Jedná se o starý výtah, který má uvnitř skládací dvoukřídlé dveře, které se ručně zavírají zevnitř výtahu a železný dveře, ty se zavírají samy přes zavírací mechanismus. Tyto dveře bouchly N[ ] u nich na patře, zavírají se normálně, pak se jakoby zpomalí a dovřou. Vstupovala do výtahu, byla v prostoru přechodu mezi podestou na patře a podlahy výtahu, uklízela si klíče, N[ ] musela být těsně za ní. Všimla si, jak se N[ ] otočila a ty dveře se normálně zavíraly. Obviněná chtěla rukou dveře přidršet, ale už to nestačilo. Ty dveře ji (nezletilou) praštily do čela a ona si sedla na zadek. Dveře ji udeřily plochou, asi 20 cm od jejich hrany. Bylo to těsně před zpomalením těch dveří. N[ ] ne že by brečela, jen jakoby kníkala, chtěla jenom utěšit, bylo to takový jakoby „Uhm, bolí“, slzy v očích neměla. Šly ven, pak byla úplně v pořádku, normálně běhala, hrála si. Bylo to asi před obědem. Po návratu domů celý den byla úplně normální. Na čele měla bouli, ale těch měla za ten týden na hlavě víc. Po nárazu do dveří modřinu neměla, jenom zarudlou kůži a bouli. Modřiny na tvářích měla od toho psa. Zda se ještě jindy v posledních dnech před hospitalizací N[ ] bouchla do hlavy, obviněná uvedla, že ještě den před záchvatem, v pátek, byly s matkou obviněné u prarodičů obviněné, tam se N[ ] před zraky všech bouchla do hlavy. Hrála si, chtěla asi vyběhnout z obývacího pokoje, běžela a hlavou narazila do dveří. Běžela dva, maximálně tři metry a pak se praštila o dveře. Viděla to periferně, nebyla úplně zády, ale přímo to neviděla. Běžela, zastavila se o dveře, řekla „au“ a běžela dál. Myslí, že se bouchla o hranu dveří, neví ale, do které části hlavy. Nemůže vyloučit, že se bouchla jinou částí těla než hlavou. Babička obviněné se zvedla a chtěla k ní jít, ale když viděla, že N[ ] utíká dál, že se nic nestalo, tak si zase sedla. Toto se stalo den před záchvatem, před obědem, možná mezi 13. a 14. hodinou. Dveře byly plný, dřevěný. Krom těchto úderů do hlavy si na jiné vyjma úderů od psa, nevzpomíná. Ty od psa byly tak, že si spolu hráli, N[ ] přišla ke psu zezadu, pes se lekl, otočil hlavou a při tom otočení do sebe narazili hlavou. Byly to nárazy většinou do těch lícních kostí, jak tam měla ty modřiny.

U hlavního líčení mimo jiné k dotazu vypověděla, že do [ ] se odstěhovaly koncem září 2014, to bylo dceři dva a půl roku. K dotazu, než se odstěhovala, zda jí nějak fyzicky trestala, uvedla, že *sem tam přes zadek dostala, ale pořád to bylo někdy jo, někdy ne, ještě jsem nevěděla, kdy je to správné, kdy je to špatně. Myslím si, že jsem jí občas trestala, občas ne. Za věci, za které jsem jí měla potrestat, jsem jí tehdy nepotrestala a naopak.*

V těch [ ] to bylo klidnější, protože je to vesnice a byla tam s N[ ] sama, takže nebyl takový problém, ve většině případů tam poslechla. Když neposlechla, tak dostala rukou přes zadek a když šlo o něco vážného, kdy jí hrozilo, že jí šlo o zdraví, tak na ni taky vzala vařečku, ale to bylo jenom párkrát, většinou stačilo třeba vařečku jenom vytáhnout, ukázat jí, že by dostala na zadek a už byla hodná. K dotazu, kolikrát jí dala na zadek vařečkou celkově, uvedla, že neví, zhruba desetkrát, ale vždycky to bylo v opakovaných případech, kdy neposlechla.

Vypověděla, že *vždycky jsem se snažila poprvé ji to vysvětlit. Když to bylo opakované, tak jsem jí občas dala rukou na zadek, přes hlavu jsem jí nikdy nebila. Když to bylo hodně opakované nebo třeba běhala do silnice, tak dostala přes oblečení. Já jsem spíš taková hysterická, spíš jsem na ni křičela. K dotazu, zda tou vařečkou to bylo přes oblečení nebo na holé tělo, uvádím, že na zadek, někdy na holý, někdy přes oblečení. Nevzpomínám si, že bych jí trestala za pomočení. K dotazu, zda po ráně vařečkou na holé tělo viděla nějaké stopy po té vařečce, uvedla že občas ano, ona hodně trpěla na modřiny, takže ve většině případů, když dostala na holou, tak měla modřiny, když dostala přes oblečení, tak ne. K dotazu, proč jsem jí tou vařečkou dávala, když vím, že se jí dělaly modřiny, uvádím, že bohužel na ní nic jiného neplatilo. Pokud mám vyjádřit, jakou silou byly ty údery, uvádím, že bych řekla střední intenzity, víc ne.*

K dotazu, zda kromě trestání na zadek jí mlátila také přes ruce, uvádím, že přes ruce ano, ruce měla předpažené dlaněmi nahoru, to jí dávala rukou, nikdy vařečkou. K dotazu, jak často jí takto fyzicky trestala rukou i vařečkou, uvádím, že *lupanec přes zadek dostala třeba jednou, dvakrát za den, ale většinou to bylo jenom, když neposlechla nebo tak, ale to bylo velmi malou intenzitou, aby si uvědomila, že je něco špatně a vařečkou nevím, to bylo opravdu, když bylo něco hodně vážného. Nedokážu říct, jestli to bylo jednou za čtrnáct dní nebo za měsíc, to bylo různé. K dotazu, když jsem jí potrestala rukou, zda na ní také zůstaly modřiny, uvádím, že ne. Jednou jsem si všimla, že jsem jí asi špatně plácla a asi se tam skřípla kůže, ale během dvou dnů to bylo pryč.*

Následně byly přečteny protokoly o výpovědi obviněné M. z přípravného řízení. K tomu vypověděla, že trvá na tom, co vypověděla na policii. *Tenkrát jsem si na to nevzpomněla, ale tři týdny před tou hospitalizací byl u mě v OSPOD a nic tam nezjistili, je to i v té zprávě napsáno, jak se malá v jejich přítomnosti chovala a hlavně, že jsme k sobě měly hezký vztah, říkala mi maminko a běhala ke mně, kdykoliv něco potřebovala, třeba i jenom pomazlit.*

K dotazu, když tam byl OSPOD, zda byla N. svlečená, uvedla, že nahá nebyla, měla tričko s krátkým rukávem a tepláky. V té době ty modřiny neměla, ty modřiny se staly týden nebo deset dní před tím úrazem, *měla bohužel takový padací týden, to se jí občas stávalo, že na sebe v nějakém období nebyla opatrná, to viděla myslím i moje tehdejší kamarádka paní C.*

Pokud jsem uváděla, že se N. dělaly modřiny, k dotazu, zda se N. dělaly takové ty standardní modřiny nebo víc než takový ten běžný úrazový děj, uvádím, že většinou si malá nekoukala pod nohy a často zakopávala, takže jsem to přikládala tomu, že zakopla venku, praštila nohou o obrubník nebo tak, takže takhle si tu modřinu udělala, nikdy jsem neviděla, že by se jí objevily modřiny jen tak z ničeho nic, ale mně se dělají modřiny také hodně.

Poté byla obžalované předložena k nahlédnutí fotodokumentace těla nezl. poškozené pořízená v nemocnici, kde jsou zaznamenány mnohočetně podlitiny po celém těle. Obžalovaná k tomu uvedla, že *na těch zádech to má zřejmě od toho, jak si hrála s tím psem. Ty další modřiny má asi od té vařečky, nevím.*

K dotazu, zda si těch modřin na malé všimla před tím incidentem, uvedla, že *ano, samozřejmě, ale takový ten padací týden měla jednou za měsíc, za dva měsíce, se občas stalo, že si mnohem víc nekoukala pod nohy, mnohem víc byla na sebe neopatrná a víc padala,*

bohužel. Nevím, čím to bylo, měla takové období občas. Jednou to viděla vlastně i paní C██████, než jsme ušly půl kilometru, tak byla malá dvacetkrát na zemi.

K dotazu, zda po hospitalizaci N██████ po tom 28.2.2015 došlo v jejich bytě k nějakým změnám, co se týká nábytku, uvedla, že *ano, musela jsem se odstěhovat z ████████ protože jsem koncem března měla ukončení podnájmu, tak jsme se rozhodli, že N██████ v té místnosti, kde spala na tom gauči, tam přivezeme postýlku, skříň a uděláme jí tam pokojíček, tak se i stalo. Ten gauč šel pryč, přivezla se její postýlka z ████████* Gauč byl v místnosti umístěn pod oknem přímo přiražený ke zdi, tou delší stranou pod oknem. Měl opěrky na stranách, opěrky byly asi ze dřeva, ale bylo to potažené asi molitanem.

Vypověděla, že pokud u hlavního líčení vypovídala o tom, že 28.2. N██████ tahala psa za ocas a pan V█████ jí odnesl do vedlejšího pokoje a v přípravném řízení měla uvádět, že neví přesně, co se stalo, k dotazu, zda toto může vysvětlit, uvedla, že *jsem četla tu obžalobu, kde jsem četla všechny výpovědi, tudíž jsem si na to vzpomněla, ale v tom přípravném řízení jsem si nevzpomněla, o jaký úkon vůbec šlo, a nechtěla jsem lhát, tudíž jsem řekla, že si nevzpomínám, o co přesně šlo.* K dotazu, zda probírali s obž. V█████, co se stalo v tom pokoji, uvedla, že *já jsem to slyšela a nevzpomínám si, že bychom to potom ještě nějak řešili, spíš proběhla výměnu názorů, v žádném případě hádka, my jsme se s panem V█████ snad ještě nepohádali, vždycky jde jenom o výměnu názorů, a já měla na to jiný názor a N██████ asi odešla během té výměny názorů vedle do pokoje a pan V█████ jí šel domluvit, že nesmí tahat pejska za ocas, že kdyby to byl jiný pes, že by jí mohl pokousat a ublížit jí. K takové domluvě, co se týče tahání za uši nebo za ocas psa, došlo vícekrát. K dotazu, zda jsem se pana V█████ ptala, co probíhalo v tom pokoji, uvádím, že vím jenom, že si jí postavil na gauč a mluvil s ní, snažil se jí domluvit, to jsem slyšela. N██████ začala znovu plakat a to už v té době i pan V█████ věděl, že když N██████ takhle pláče, že s ní není řeč, že je lepší počkat, až se uklidní a promluvit si s ní znovu v klidu, ale co se tam stalo, to nevím, já jsem zůstala v obýváku.*

K dotazu, jestli se ho ptala, uvedla, že ne, ten den se ho neptala. Pak o tom mluvili, ale ten večer ne. V█████ jí řekl, že si nevzpomíná, že by viděl, že by se malá o něco praštila. K dotazu, zda jí řekl, jestli s ní (s nezl. poškozenou) nějakým způsobem manipuloval nebo nemanipuloval, uvedla, že *ano, řekl, že jí podstavil na ten gauč a pak že jí strčil do těch peřin, tak jako vždycky, tak jako jsme to dělávali často, tedy nebylo to úplně často, tak jako se to občas takhle stalo, že jsme jí dali na tu postel, když třeba nemusela klečet, aby se v té posteli prostě uklidnila, přestala plakat a byla s ní klidná řeč.*

K dotazu, když slyšela, jak jí (nezl. poškozené) tam obž. V█████ domlouvá a ona (nezl. poškozená) začala brečet, co dělala v té době, uvedla, že *seděla v obýváku a poslouchala, nechtěla do toho zasahovat.* K dotazu, proč tam nešla, uvedla, že *věděla, že kdyby ji malá viděla, tak začne brečet ještě víc, že by rozptýlila a narušila tu domluvu V█████, protože ví (obžalovaná), že to s ní myslel dobře a chtěl jí domluvit.*

K dotazům zmocněnkyně poškozené, jak ten gauč, když byl rozložený, byl vysoko od země, obž. M██████ vypověděla, že *ta část, kde spala, byla asi tak padesát centimetrů. Když jsem seděla, měla jsem nohy rovně.*

K dotazu, zda může popsat, jak dcera reagovala na to, když jí trestala vařečkou, uvedla, že *začala brečet, ale věděla jsem, že jí nesmím jít hned uklidnit, jinak by to bylo úplně k ničemu. K dotazu, jak dlouho brečela, uvádím, že většinou do deseti minut se uklidnila. Vždycky, když takhle dostala, tak jsem jí poslala do pokojíčku, aby se vybrečela o samotě, a vždycky jsem jí*

řekla, až se uklidní, tak může přijít. K dotazu, jaký byl efekt toho trestání tou vařečkou, uvádím, že většinou vždycky pak otočila a byla hrozně hodná a poslouchala, pak přestala dělat to, za co se jí trestalo. S tou elektrickou to bylo několikrát, ale vařečkou za tu elektriku dostala ty tři dny předtím poprvé. Pokud jsem uvedla, že jsem si všimla, že po té vařečce se dceři dělaly modřiny, k dotazu, zda si někdy stěžovala na bolest v tomto směru, uvádím, že většinou třeba jenom ten den, ale jinak nijak zvlášť ne.

K dotazu obhájkyň obž.V., za jak dlouho od toho incidentu odešla venčit psa, vypověděla, že pokud se týká toho 28.2., ten incident byl mezi šestou, sedmou, nevím přesně v kolik, bylo to ve večerních hodinách a pak, když se N. uklidnila, tak byla s námi, koukali jsme na Simpsonovi, navečeřeli jsme se, kolem osmé šla do sprchy vykoupat a šla si lehnout a M. jí myslím četl pohádku a já jsem šla se psem kolem půl desáté večer, to už N. spala, to jsem ji byla kontrolovat. K dotazu, v kolik chodila N. spát, uvádím, že většinou mezi šestou, sedmou jsme večeřeli a kolem osmé šla spát. My jsme ten den byli ve dvou obchodácích, takže jsme měli velmi náročný den, takže jsem nepřikládala nějak zvlášť pozornost tomu, že usnula rychle. Ona se většinou po pohádce zklidnila, chvíli si tam sama povídala nebo s plyškem a pak usnula.

Obž. M. V. v přípravném řízení po zahájení trestního stíhání při prvním výslechu dne 16. 6. 2015 k věci nevypovídal. K jeho žádosti učiněné prostřednictvím obhájkyň byl vyslechnut následně dne 7. 7. 2015, kdy se obsáhle vyjádřil. Mimo jiné vypověděl, že s paní M. si od poloviny října 2014 pár týdnů psali přes sociální sítě, pak se domluvili na schůzce, od 28. 10. 2015 jsou oficiálně pár. Od ledna 2015 se navštěvovali s přespáním, potom návštěvy byly delší, od ledna 2015 se sestěhovali na jeho adresu v . Soužití, myslí, je, vychází si vstříc, nehádají se. N. byla aktivní, možná hyperaktivní, jinak jako každé jiné normální dítě. Možná se pomaleji učila. K otázkám uvedl, že S. se k N. chovala jako máma, byla trochu víc benevolentní, malá se vztekala, měla záchvaty vzteku. Malé prošlo všechno. Když třeba měla záchvat vzteku, neuměla jí třeba uklidnit tak, že jí pošle vedle do místnosti, aby si malá sedla na postel a uklidnila se sama a nebyla středem pozornosti. Dřív ji netrestala za to, že malá se vrátila, když ji poslala pryč, třeba když měla S. zapnutou žehličku, nebo v kuchyni něco vařila a prskal jí tam olej a malou poslala pryč a ona se jí vrátila. Nebo malá ani neodešla, začala se vztekat, vynucovala si tu pozornost. Myslí, že když se vztekala a neposlechla, měla být odvedena vedle a měla být posazena na postel, nebo měla u postele klečet. Když sahala na něco, na co neměla, měla dostat přes prsty, nebo přes ruku rukou. Aby se malá uklidnila a věděla, že si pozornost nevyvzteká, nebo aby věděla, že nemá sahat na věci, na které si zrovna sáhla. Párkrát o tom se S. mluvili. Poprvé až někdy v lednu 2015. Když to měla S. na paměti, tak to bylo dobrý, potom třeba za čtyři dny se S. začala vracet do starých kolejí, tak si zase o tom promluvili a pokračovalo to dál. Kolikrát o trestání a výchově N. mluvili, neví. S. říkal, že by nerad, aby si malá věci vyrvávala, aby věděla, že když se jí řekne, že ne, tak to je ne. Aby třeba v konzumu nedělala "sprasky", aby si to tam nezačala vydupávat, prostě aby nebyla rozmazlená. S. to přijala, protože věděla, že je to pravda, myslí, že jí to říkaly i její kamarádky I. C., M. S.. Když se S. mluvili o trestání N., pár slov si vyměnili, ale že by v tom byly nějaké emoce, nebo že by na sebe řvali, to ne, zpočátku tam něco bylo, ale vyloženě hádka ne. Když u něj S. bydlela s N., zakřičel tak na psa a jednou se chytil se sousedkou za dveřmi. Jinak na nikoho nehulákal. K dotazu, zda když bydleli spolu s paní M. a N., měli nějakou dohodu ohledně výchovy N., obviněný uvedl, že malou netrestal, stačilo mu jenom na ní zvednout hlas, jinak jako domluvu žádnou neměli. Párkrát N. hlídal. Zasahoval do výchovy N., když na ní už

potom S ■■■■ nestačila, tam mu na N ■■■■ stačilo zvednout hlas, měchačku na ní vzal asi dvakrát, ale to bylo vždycky jenom v případě, co ji ohrožovalo na zdraví nebo do budoucna. Třeba když tahala jeho psa za ocas, protože pokud by to udělala venku psu, který ji nezná, ublížil by jí. Když něco opakovala třikrát, bylo to jako provokace, tak vzal na ní měchačku. Ale takový případ nastal asi třikrát. Nikolu vzal, ohnul ji přes koleno a párkrát jí tou měchačkou plácnul po zadku. „Párkrát“ je třeba čtyřikrát. Viděl ji pak svlečenou, měla občas modřinku na zadku, ale ona na to trpěla, byla plná modřin. Když se někde klepla, měla modřinu, třeba skákala na posteli, spadla na zadek a udělala se jí modřina. Na té posteli se odrazila, pak přiběhla, že má bebí, nebo něco málo měla od psa, když si s ním hrála. Válela se se psem po sobě, nebo chytla psa zezadu, ten se po ní otočil, klepl jí a podobně. Pes je "Jack Russell terier", je to hyperaktivní rasa. Když trestal N ■■■■ měchačkou, paní M ■■■■ na to nereagovala. Po bití měchačkou měla modřiny jen občas, protože to bylo přes tepláky a nebylo to takovou silou, aby se jí ty modřiny dělaly. Kromě něho tímto způsobem trestala N ■■■■ asi jenom S ■■■■. Měchačkou ji S ■■■■ trestala párkrát, myslí, že ze stejných důvodů jako on. N ■■■■ dostávala jen měchačkou nebo plácáním rukou přes ruce nebo přes zadek, ale ne jiným předmětem. Měchačka byla 4 cm vysoká, 25-30 cm dlouhá a hodně plochá. K dotazu, jak často byla N ■■■■ trestána bitím měchačkou, za ty dva měsíce od něj dostala asi dvakrát, od S ■■■■ těžko říct, že by to bylo denně, to asi ne, nebo že by to bylo jednou za čtrnáct dní. Rukou na zadek N ■■■■ dostávala, on jí skoro nebil a S ■■■■ akorát, když něco provedla, když bylo třeba. Asi ne denně, že by něco provedla, to jsou jenom předpoklady. V době hospitalizace N ■■■■ na jejím těle modřiny neviděl. Ví jenom, že když ji sanitka odvážela, dával jí první pomoc, měl jí svlečenou, to měla akorát na zadku modřiny. Ty byly od S ■■■■ od měchačky, protože N ■■■■ den před tím dostala od S ■■■■. N ■■■■ tehdy sahala do zásuvky. Pak měla pár modřinek na nohou, to se vždycky někde klepla, nebo bouchla nebo to měla od psa. Jednu modřinku měla na čele, to když se bouchla o dveře výtahu. Modřinky ve vlasech neviděl. Jak se v usnesení o zahájení trestního stíhání píše, že měla N ■■■■ modřiny i na zádech, na tváři. Ty vznikly podle něj, když jí dával první pomoc ve vaně a pouštěl na ní studenou vodu. Tím jí omylem podchladil, jak potom měla ten epileptický záchvat, tak se mu v té vaně začala klepat. Když chodili na procházky, tak občas byla na zemi víc než na nohou. Mohla mít modřinu mezi lopatkama, to bylo proto, že když volal na záchranku, tak mu řekli, že ji tam má udeřit, aby uvolnil dýchací cesty. Na té tváři měla proto, že jí musel vypáčit čelisti, aby mohla dýchat, tedy otevřít jí ústa a vyčistit jí je. Vzpomněl si na modřinu na uchu, N ■■■■ měla zlovyk rolovat a lámat si ucho, když se na něco soustředí. Od toho by ta modřina mohla být. Modřiny si udělala postupně. K dotazu, zda k trestání N ■■■■ bitím docházelo jen u nich v bytě nebo i jinde, uvedl, že asi i v ■■■■■■■■■■. K použití měchačky paní M ■■■■ nenabádal, to použila asi ještě předtím, než se potkali. Ale u toho nebyl.

Vypověděl, že dne 28. 2. 2015 v odpoledních hodinách a večer to bylo jako každý normální den, měli snídani, oběd, byli venku, byla sobota. Házela psovi míček, N ■■■■ míček psovi vzala a taky mu ho házela, to už pes nechtěl, chtěl si míček nechat, ale malá mu ho stále brala. Začala mu ho tahat z tlamy, ohnala se po něm, když jí ten míček nechtěl dát. Koukal se na to, byla u toho i S ■■■■. Když se malá po psu ohnala, tak S ■■■■ zařvala na N ■■■■, ať psa nechá být. Malá se začala vztekat, myslí, že vzteky dupala, tak nějak to bylo, tak ji vzal v podpaží a odnesl jí vedle do pokoje. Držel ji oběma rukama v podpaží, nemačkal jí na hrudník, byla čelem k němu, měla vztekly pláč. Mluvil na ní, snažil se jí uklidnit. Takto s ní šel asi 4 metry, mluvil na ní normálním tónem. Ona plakala. Postavil si jí na postel, aby byli tak nějak stejně vysoko a v klidu na ní mluvil, že se to takto nedělá, že má být v klidu a ať se na něj dívá. Jak na ní mluvil, ona ještě přidala do pláče, takže usoudil, že to nemá cenu na ní mluvit a šťouchnul jí na tu postel a odešel vedle do pokoje a nechali jí tam uklidnit se. Mezi tím ohřáli večeři, ona se uklidnila, navečeřeli se. Malá normálně s nimi jedla u svého stolečku.

Večeři v klidu snědla a kolem 20.00 šla spát. Usnula, oni koukali vedle na televizi. Asi kolem 21.30 hodin šla S█████ ven se psem a on asi po deseti minutách po jejím odchodu slyšel, jak malá chrčí. Vstal, šel jí zkontrolovat, to visela z postele, zvratky jí tekly po tváři a už asi nedýchala. Tak jí vzal, po cestě do koupelny jí držel, už byla malátná, jednou rukou jí sundal vršek z pyžama a postavil jí před vanu. Pak N█████ uvolnil dýchací cesty tak, že ji postavil proti vaně, už nestála na vlastních nohách, tak jí vlastním hrudníkem přimáčkl k té vaně, aby mu tam držela a měl ruce volný. Vzal dva ukazováčky a narval jí je do úst za sedmičky, začal tlačit dovnitř, aby se jí otevřela pusa. Když jí pusu otevřel, tak jí tam nechal zakousnutý ten prst, protože měla ještě křeč a plnou pusou zvratků. V tu chvíli volal záchranku a potom S█████, nebo naopak, nyní už neví. Volal 112. Tam mu akorát řekli, ať udeří pěstí mezi lopatky, nadiktoval adresu, patro. S█████ mu do telefonu řekla, že má, jako proti šoku, zkusit studenou vodu. Malou vysvlékl, dal jí do vany a začal jí lehce kropit studenou vodou, tím se mu tam vlastně začala klepat. S█████ přišla domů hned, měl malou z vany, předal ji S█████. Řekl jí, že jí má držet tvářičkou dolů a běžel dolů čekat na záchranku. Ještě v té vaně popleskal malou po tváři, myslí, že to bylo přiměřenou silou. Když přijela sanitka, odvedl je nahoru, tam mu řekli, že malou asi omylem tou studenou vodou podchlادil.

K dotazům na detaily večera 28. 2. 2015 uvedl, že když N█████ nesl do pokoje, vzal ji, měl natažený ruce, nesl jí před sebou a pak postavil na postel. Těch pět kroků měl ruce stále natažené až do doby, kdy ji postavil na postel. Rukama, když jí držel, ani nehnul. Měla dvanáct kilo. K dotazu, zda může prohlásit, že s rukama nepohnul, uvedl, že s N█████ mohl zatřást, když stála na té posteli. To si ale pořádně nevybavuje. Řekl, že se to mohlo stát. Pokud jde o třesení, tak to s N█████ nikdy před tím nedělal, tedy nikdy před tím s ní netřásl. Zatřásl s ní, aby se na něj podívala. Myslí, že s ní zatřásl přiměřeně, nebylo to silou, aby házela hlavou sem a tam. Rukama jí postavil na postel, aby stála. Ještě jí potom držel, stejně jako ji přinesl - rukama v podpaží, chtěla si sednout, proto ji držel, aby byla stejně výškově jako on. Zatřásl s ní v době, kdy stála na té posteli a koukala do země, on chtěl, aby se koukala na něj. Kolikrát s ní zatřásl, to si přesně nevybavuje. K tomu, jak ji pustil na postel před odchodem z pokoje, uvedl, že jak ji držel v tom podpaží, měl dlaně pod jejíma rukama, palce proti ramenům a ruce vytáhl. Co myslel tím, když uvedl, že ji na té posteli "šťouchnul" - postrčil jí těma palcema, jak vyndával ty ruce. Šťouchnout palcem nebo odstrčit palcem je pro něj to samé. Je to pět měsíců starý moment, nemůže přesně popsat, jak to bylo. Ona spadla na postel a brečela dál. Padala na záda do peřin, nevšiml si, že by se praštila do hlavy, žádnou ránu neslyšel. Ale je tam panel, tak to slyšet nemusel. Mohla se při tom pádu bouchnout o ten panel, to nemůže vyloučit, ale nevšiml si toho. Šťouchnul ji, odstrčil, těma palcem, při odchodu se otáčel, viděl, že padá do peřin, mohla se bouchnout o tu zeď setrvačností, nebo jak se zvedala. V tom pokoji toho 28. 2. 2015 to mohlo trvat tak tři minuty, pak zjistil, že to nemá cenu a odešel, N█████ zůstala, aby se uklidnila, to trvalo asi tak 5-10 minut. Časový odstup mezi incidentem a večeří, která následovala, byl tak jednu hodinu. V té době na N█████ nepozoroval žádnou změnu chování. Intenzita toho šťouchnutí byla normální, žádná velká. Myslí, že síla toho šťouchnutí byla přiměřená, ale nemusel tu sílu nebo intenzitu šťouchnutí odhadnout. V bytě tehdy byli jen on, S█████ a N█████. Postel byla rozložený gauč, šířka 1,6 m, délka 2 metry, byla v rohu u zdi pod oknem. Na tom gauči byly područky, byl přiřazen ke zdi, nebyla za ním žádná zábrana. Nad zemí byl 40-50 cm. K otázce na směr – odšťouchnul ji šikmo ke zdi, nepadala kolmo ke zdi, stáli u té delší 2 m dlouhé strany. N█████ stála na kraji, měla tak 10 cm špičky prstů nohou od okraje postele. Gauč byl delší stranou pod oknem, malá měla okno za zády, padala spíše na levou stranu. Když N█████ odvezli, tak se to přestavělo na dětský pokoj, odvezl se gauč, nějaká skříň, přibyla tam postýlka, přibyla tam jiná skříň, udělala se výzdoba. Gauč se odvezl, protože nebyl asi vyhovující pro malé dítě. Zda má vysvětlení pro poranění hlavy N█████, uvedl, že mohla jakkoli upadnout na zem, mohla skákat

na posteli, upadnout a stejně se bouchnout o zeď, pořád uvažuje v tom termínu 14-dnů, protože mu ještě nikdo neřekl, jak je to starý. Je možný, že to udělal on, jak N█████ odstrčil, ale protože mu nikdo neřekl, jak je to zranění starý a neviděl změnu v jejím chování, tak se to mohlo stát kdykoliv. Když se seznámil se S█████, s výchovou dítěte zkušenosti neměl. K N█████ měl dobrý vztah, četl jí pohádky, chodili na prolézačky, společně ven se psem.

K dotazu na sousedské vztahy s paní K█████ vypověděl, že s ní má spor od té doby, co tam bydlí, začalo to tím, že v zimě se zkroutí futra, nejdou zavřít klíčem, tak je musí přibouchnout. Ona to nedokáže pochopit, že s tím nic neudělá. Stupňovalo se to, přestala ho zdravit. Popsal, jak ho nepustila do výtahu, měla „hroznou srandu“, když někdo přivolal výtah s jeho psem, chytli se.

Poté, co byl upozorněn na provedení změny právní kvalifikace, kdy policejní orgán provedl zpřísnění ve vztahu k § 198 tr. zákoníku, když měl zato, že se týraní svěřené osoby oba obvinění dopouštěli po delší dobu dle odst. 2 písm. d) § 198 tr. zákoníku, obžalovaný setrval na své předešlé výpovědi, na níž nechtěl nic změnit, uvedl, že *se neztotožňuje s kratší dobou, natož s delší.*

U hlavního líčení vypověděl, že s tím, co je v obžalobě, se neztotožňuje, protože k ničemu takovému nedocházelo. S týráním se určitě neztotožňuje. K nepřiměřeným trestům z jeho strany určitě nedocházelo. *K tomu úrazu, nejsem si vědom, že bych jí takhle ublížil, určitě si myslím, že bych si toho všimnul, kdyby se praštila o tu zeď.*

K dotazu, zda viděl obžalovanou, že by dceru fyzicky trestala, uvedl, že k fyzickému trestu párkrát došlo, ale nebyl nepřiměřený, byl adekvátní situaci. Když N█████ měla záchvaty vzteku a nešla se uklidnit, byla potrestaná tím, že si šla sednout vedle na postel a tam se uklidnila a potom přišla. Když už tedy došlo na nějaký ten fyzický trest, tak to bylo jenom v případech, kdy jí to ohrožovalo na zdraví. K dotazu, jak jí obžalovaná potrestala, uvedl, že ji plácla přes ruku, když sahala někam, kam neměla nebo jí plácla přes zadek, když šla za žehličkou, nenechala si vysvětlit, že tam prostě nesmí sahat, že by se spálila. Plácla jí rukou. K plácnutí měchačkou došlo, u toho byl, asi jednou nebo dvakrát, za to sahání do zásuvky, to byli u jeho rodičů a už tam na to byla třikrát nebo čtyřikrát upozorněná, dostala plácnuť přes ruce, přišli domů a malá si sedla k prodlužovačce a zase do ní začala strkat prsty.

K dotazu, když malou obžalovaná potrestala měchačkou, zda to bylo na holé tělo nebo přes oblečení, uvedl, že to už si teď nevzpomene. K dotazu, zda i on také fyzicky trestal malou, uvedl, že ano, asi dvakrát k tomu došlo. Na fyzický trest došlo, že třeba tahala nebo se ohnala po jeho psovi. *Já vím, že můj pes jí neublíží, ale nemohu si dovolit, že přijde někam, kde bude uvázan cizí pes a udělá to samé, protože on by jí mohl ublížit, tak jsem jí vzal a dal jsem jí měchačkou, asi třikrát jsem jí udeřil přes kalhoty na zadek.* K dotazu, kolikrát došlo k tomu, že jsem jí dal tou měchačkou, uvádím, že maximálně dvakrát, třikrát. *Malá na to reagovala brekem a věděla, že už si nesmí dovolit to, co dělala.* K dotazu, zda na ní někdy viděl modřiny, uvedl, že ano, před hospitalizací, kdy jí dával první pomoc, viz modřina na zadku, *všiml jsem si modřiny na uchu, na nohou, na zádech jsem modřiny asi viděl.* K dotazu, zda ví, od čeho mohla mít modřiny na zádech, uvedl, že něco určitě měla, když si hráli se psem.

Toho 28., mám za to, že byla sobota, nic zvláštního se nestalo, akorát jsme nějak házeli míček psovi, pes už asi neměl náladu si hrát, tak si míček chtěl vzít, zalézt si do pelechu, tam si ho vklidu žvýkat, malá mu ho furt chtěla brát, tak se o ten míček tahali. V tu chvíli malá

dostala záchvat vzteku, ohnala se po psovi jednou, možná víckrát, začala dupat vzteky, tak jsem jí vzal pod paží, odnesl jsem jí vedle do pokoje, tam jsem jí postavil na gauč, zatřásl jsem s ní, protože jsem chtěl navázat oční kontakt a mluvil jsem na ní. Když bylo vidět, že je to prakticky k ničemu, tak jsem jí strčil na postel, myslím si, že přiměřenou silou, že to nebylo nic hrozného. Ona sama do těch peřin skákala, blbli jsme tak i normálně spolu, a myslím, že bych si všimnul, kdyby se tam o zed' někde praštila. Myslím si, že kdyby se praštila, že by v breku určitě nepokračovala, že by byla z toho otřesená. Tak jsme jí tam nechali ležet v pokoji, ona se uklidnila, pak si chvíli hrála, ohřáli jsme večeri, snědla dva párky, co jedla normálně, a kolem osmé hodiny si šla normálně lehnout. K dotazu, co měla malá na sobě, když jsem jí hodil na tu postel, uvádím, že si myslím, že tepláky, mikinu, normální domácí oblečení. K dotazu, z jaké výšky jsem jí hodil, uvádím, že ona stála na gauči, já jsem jí jenom popostrčil do těch peřin. K dotazu, zda v době, kdy jsem jí odstrčil, tak ona stála na posteli, uvádím, že ano, ona stála na posteli, ve vzduchu nebyla. S█████ v té době byla asi vedle, seděla na gauči, koukala na televizi, to přesně nemůžu říct. Potom, když malá usnula, my jsme vedle koukali na gauči. Byl čas jít na procházku se psem, tak jsme se domluvili, že půjde S█████. S█████ odešla, já jsem koukal na televizi a během pěti, deseti minut jsem slyšel vedle z pokoje takové podivné chrčení. Tak jsem šel malou zkontrolovat a malá tam visela z postele a po puse jí tekly zvratky. Tak jsem malou vzal do koupelny, po cestě jsem z ní strhnul vršek pyžama, postavil jsem si jí před sebe k vaně, ona už na svých nohou nemohla stát, už byla malátná, tak jsem jí postavil před vanu, kleknul jsem si a hrudníkem jsem jí přimáčknu na vanu, abych měl ruce volné a začal jsem s uvolňováním dýchacích cest. Cesty jsem uvolnil tak, že jsem vzal dva ukazováčky, strčil jí je do pusy za poslední zuby a začal tlačit dovnitř, abych jí otevřel čelisti. Čelisti se mi povedlo otevřít, zvratky z ní vypadly, v tu chvíli jsme jí ještě nechal na chvíli zakousnutý prst, aby měla volné cesty, kdyby náhodou ještě v sobě něco měla. Poté jsem volal záchrannou službu nebo S█████, co se děje, teď přesně nevím pořadí, to jsem volal na 112, nadiktoval jsem adresu, patro. Pán mi řekl, jestli dýchá, já jsem řekl, že ano, lapavě a on, že jí mám otočit tvářičkou dolů a udeřit mezi lopatky, kdyby přestala dýchat. S█████ v průběhu toho přišla nahoru s tím, že jsem jí malou předal, řekl jsem, jak jí má držet a běžel jsem dolů před barák čekat na záchrannou službu.

K dotazu vypověděl, že pokud v dřívější výpovědi uvedl, že ji dal tak, aby byla výškově jako on, uvedl, že ano, já jsem jí postavil na tu postel a trochu jsem se sklonil. Gauč je vysoký zhruba do šedesáti centimetrů, já měřím 187 cm, 186 cm, stačilo se prakticky jenom přikrčit.... ona stála na té posteli.

K dotazu, zda potom, když obžalovaná udeřila N█████ měchačkou, na malé viděl nějaké modřiny, uvedl, že modřiny si nevšiml, modřiny měla akorát jednou. K dotazu, jak často byl přítomen tomu, že by obžalovaná trestala N█████ měchačkou, uvedl, že tak jednou, dvakrát, vždycky u toho fyzicky přítomen nebyl, protože pracuje, takže nemůže říci, co se tam dělo, když byl v práci.

K dotazu, zda v té době užíval on nebo obžalovaná nějaké návykové látky, uvedl, že ne, několikrát se v průběhu vyšetřování dobrovolně nabízel na testy. V době, kdy spolu žili, tak ne.

K dotazu státní zástupkyně, zda dokáže časově zařadit, kdy N█████ potrestal, uvedl, že přesně zařadit úplně asi ne, myslí, že jednou jí potrestal, ještě když bydlely v ██████████ když už přítelkyně nestačila a jednou asi u něj na ██████████ K dotazu, co to znamená, když už přítelkyně nestačila, uvedl, že když už nevěděla, co s N█████, jak jí uklidnit nebo potrestat.

K dotazu, zda byla obžalovaná u toho, když N. fyzicky potrestal, uvedl, že nebyla, ale vždycky zvedl telefon a řekl, co se stalo, řekl i důvod, proč ji potrestal, i způsob, jak ji potrestal. K dotazu, jak na to reagovala paní M., uvedl, že většinou mu dala za pravdu. K dotazu, zda si dokáže vybavit, kdy prvně viděl, že S. M. trestá N. měchačkou nebo spíš obracečkou, uvedl, že se domnívá, že až když malé byly tři roky, ale přesně si to nevybaví. K dotazu, jak v době jejich seznámení zvládala malá hygienu, zda už používala nočník, uvedl, že už používala nočník, uměla si říct. Občas to nestihla a počůrala se. K dotazu, zda za to byla nějakým způsobem trestaná nebo jí za to někdo vynadal, uvedl, že jí bylo řečeno, že to má zkusit dřív, ale že by jí za to někdo fyzicky potrestal, to ne.

K dotazu, zda těch modřin si všiml až skutečně toho 28.2., nebo je měla malá už předtím, uvedl, že pár modřin měla už předtím různě po nohou, stehno, lýtko, občas na ruce něco viděl, na zádech taky, malou nahou moc nevidal, sám ji nekoupal. Úplně nahou svlečenou malou viděl až někdy v tom lednu nebo o vánocích, kdy spolu byli tři dny, tak ji asi mohl vidět nahou. K dotazu, zda v té době měla na sobě nějaké modřiny, uvedl, že měla modřiny pořád, kde měla přesně modřiny, na to si nevzpomene.

K dotazu, jak byl gauč situován v té místnosti, uvedl, že dlouhý cca 2 metry s opěrkami asi, nebo 2,30 i s opěrkami, protože místnost má 2,30 a byl ode zdi ke zdi, delší stranou byl pod oknem a šířku měl 1,60 metru. Byl přiřazený ke zdi. K dotazu, z čeho byly ty opěrky, uvedl, že to bylo polstrované dřevo, měly dřevěný základ a přes to byl polstr, byla v tom nějaká molitanová výplň.

K dotazu, z jakého důvodu ten gauč dali pryč, uvedl, že malá byla hospitalizovaná, s tím, že nevěděli, že se to nafoukne do takových rozměrů, tak čekali, až se jim vrátí z nemocnice zpět, chtěli jí udělat pěkný pokojíček, takže přivezli postýlku, přivezli skříň z . udělali výzdobu, měla z toho vlastní pokoj. Toto plánovali, už když věděli, že se budou sestěhovávat.

K dotazu, kdy tu postel vyměnili, uvedl, že *v průběhu prvního týdne, co byla malá hospitalizovaná, tzn. před 13. březnem určitě asi ano, myslím si, že když už to tam fotili kriminalisti, že už to bylo předělané.*

Vypověděl, že pokud popisoval to chrčení (nezl. poškozené), dusila se vlastními zvratky. K dotazu, zda se u toho nějak pohybovala, uvedl, že ne, visela tam bezvládně z postele. V té koupelně si jí postavil před vanu, klekl si k ní a přimáčkl si jí na vanu, aby měl ruce volné. K dotazu, zda tam v průběhu toho došlo ještě k nějakému sprchování, uvedl, že *ano, to potom po hovoru se S., tak jsem jí polil studenou vodou, jestli by se z toho třeba neprobudila, to jsem dělal potom, když už jsem jí vysvlíkl a uvolnil jí dýchací cesty, dal jsem si jí do vany, pokropil. Efekt byl takový, že začala mít křeče, začala s sebou házet v té vaně, ty křeče a to házení v té vaně trvalo zhruba tři minuty.*

Obžalovaná se k výpovědi obžalovaného nevyjádřila.

Obžalovanému V. byla předestřena část výpovědi obž. M. z přípravného řízení, kdy vypověděla: „*On mi říkal, že když jí hlídal, že jí taky občas plácnul přes zadek, přes oblečení. Na holou od něj dostala, jen když nestačila doběhnout na nočník nebo tak. Když jí dal na zadek, tak mi řekl, volal mi, já jsem mu říkala, aby jí to vysvětlil a že N. dostane na zadek, až já přijdu domů.*“

Obžalovaný k tomu vypověděl, že za to, že to nestihla nebo se počůrala, jí nikdy na zadek nedal, to S. špatně pochopila do toho telefonu.

Obžalovaná k vyjádření obžalovaného uvedla, že to je dost možné, že jsem to špatně pochopila. Já vím, že jsem to řekla, ale je dost možné, že jsem to špatně pochopila, že jsem to špatně chápala až doteď.

Svědkyne M. S. v přípravném řízení vypověděla, že zná jak obviněnou, tak obviněného. Obviněnou M. zná asi dva roky, nejprve jako zákaznici, je kadeřnice, později se se S. začaly vídat, nabídla jí, zda by s ní S. nechtěla jít bydlet do , že jí bude doplácet na byt, pokud jí S. bude hlídat malého, když bude chodit do práce. Potom pronajala dvě garsonky v , každá měla jednu, nastěhovali se a asi po třech měsících S. poznala na internetu M. V. Jezdila s ním pak do Plzně a už se nevidaly tak často. Se S. měla jako matka s matkou konflikt několikrát, protože než poznala V., byla jako matka „laxní“. Malé dávala najíst, oblékla jí, ale výchovu zanedbávala. Když N. strčila prstík do zásuvky, nenapomenula ji, nedala jí přes prsty, nepleskla jí přes ruku, že se to nedělá. Nebo když jezdila na tříkolce, otevřela S. dveře, nedala na ní pozor a N. sjela ze dvou schodů, upadla a spadla na hlavičku. Když S. začala chodit s panem V., ten jí říkal, že jí malá vůbec neposlouchá a že by měla být na ní přísnější, že by měla dát důraz na to, koho bude poslouchat. To jí ale říkali i ostatní, paní C., paní M. i svědkyně. Byla svědkem toho, když N. odmítla jídlo, pan V. jí vzal za hrudníček pod ručičkama, odnesl jí k posteli, tam jí postavil, a řekl, že tam bude klečet do té doby, než se uklidní, To fungovalo. Nikdy neviděla, že by pan V. N. jakkoli uhodil. Slyšela od S., že pan V. měl dát malé na zadek, že stačila jedna rána a N. byla hodná. Jenže se stalo to, že jak dal M. N. klečet, ona se s ním přestala bavit, proto apeloval na S., že to má dělat také, že má trestat malou ona sama, aby malá pochopila, že tak se chovat nemůže.

Pak byla svědkem, jak S. potrestala N. za jednu věc třikrát. To už bylo v době, kdy se svědkyně se S. už nechtěla bavit a to právě pro to potrestání. Bylo to asi poslední měsíc v , asi tři týdny před tím, než svědkyně zjistila, že malou odvezli do nemocnice před únorem. Bylo to její poslední setkání se S. Neví přesně, co tehdy malá udělala, S. na ni nejdříve křičela, potom jí dala na zadek a potom malá musela za trest klečet. S. řekla, že to takhle nemůže dělat, aby jí trestala za jednu věc třikrát, ona na to, že to malá musí takhle pochopit. N. musela klečet do té doby, než přestala brečet. Nejdříve na N. křičela, potom ji chytila za jednu ruku, tu jí dala nahoru nad hlavu, pak jí třikrát třepla přes zadek. Pak jí donesla za tu ruku za roh, za skříň k postýlce a tam musela N. klečet. Řekla jí, tady budeš klečet, dokud se neuklidníš. K intenzitě třepnutí se nedokáže vyjádřit. Malá se vždy prohnula, protože je drobounká, S. ruku červenou neměla. Takové třepnutí N. přes zadek viděla asi třikrát. Poprvé v , někdy v září 2014, kdy byli se S. a dětmi na procházce, N. se S. vytrhla a vběhla do silnice. S. ji chytila za ruku a jednou ji třepla přes zadek. Po druhé to bylo také v , malá si vyndávala ruku z úvazu, měla ji v sádře, a když jí S. po padesáté řekla, že se to nedělá, dala jí jednu nebo dvě na zadek, ale bylo to malé, N. ani nebrečela. To bylo někdy v lednu 2015. Poslední případ byl v tom únoru, v , který již popsala. V , přes zeď slyšela, jak na N. křičí, byla ukřičená maminka, ale kromě těch tří případů neviděla, že by jí bila. N. chodila ke svědkyni ráda, ale nikdy se nestalo, že by od ní nechtěla, když se vracela k mamince. Modřin si na N. nikdy nevšimla. Malou viděla i svlečenou, koupala ji. Modřiny měla od pádů z hřiště, jinak ne. Před Vánoci 2014 na N. viděla modřinu, již žlutou, na levé i pravé tváři. Vypadalo to, jako by

ji někdo stiskl. S█████ řekla, že si hrála se psem a spadla na zem. Symetrie tomu ale neodpovídá. S█████ se k M█████ stěhovala na konci února 2015, do té doby u něj ona přespávala, občas on u ní v ██████. Pak tam starosta zakázal psa, tak častěji byla S█████ v Plzni. S█████ jí V█████ představila asi v říjnu či listopadu 2014. Přišel jí vychovanej, přišlo jí, že se S█████ díky němu začala malé více věnovat. S█████ telefonovala, ptala se, co se stalo, ona řekla, že M█████ malou hodil na gauč, že dělali kraviny a malá se hlavou udeřila o nějaké madlo. Druhý den malá z ničeho nic zkolabovala.

U hlavního líčení mimo jiné vypověděla, že než obžalovaná poznala obž. V█████, tak by spíš řekla, že malou nikdy netrestala. Až když poznala obž. V█████, tak se začalo naskytovat to, že všichni ostatní (i svědkyně) jí dávali na důraz, že by té malé měla začít dávat víc příkazy, aby ji poslouchala, jinak ona (svědkyně) u fyzického násilí malé nikdy nebyla.

K dotazu, co myslí tím fyzickým násilím, uvádí, že by jí třeba zmlátila bezdůvodně, že by jí dala facky do obličeje, nebo že by jí ohla přes koleno a mlátila hlava nehlava, to ne, až když poznala pana V█████, tak se třeba stalo, že jsem byla u toho, že malá klečela, dostala vynadáno, to jsem brala už jako nepřiměřený trest, že byla potrestaná dvakrát, ale fyzicky jí předemnou ani jeden nikdy nenapadl, že by jí potrestali, jako že by jí opravdu dali přes pusinu, to jsem nikdy neviděla. Přes zadek dostala, když jí neposlechla třikrát, tak pak paní M█████ šla a dala jí na zadek, ale dala jí dvě rány, dala jí klečet k posteli a tím to skončilo. To mluvím o období, když už chodila s panem V█████, předtím vůbec nebyly žádné tresty.

K dotazu, zda při tom potrestání, když dostala např. na zadek, použila obžalovaná nějaký předmět nebo jenom ruku, svědkyně uvedla, že ruku. Jednou viděla, že vzala do ruky vařečku, ale to jí na zadek ani nedala, to jí jenom pohrozila, že jestli ji nebude poslouchat, že dostane vařečkou, ale malou neuhodila.

K dotazu, zda někdy na malé viděla nějaké zranění, uvedla, že viděla pár modřin, sádru viděla, to ale bylo při vystupování z auta. Tu sádru měla na ručičce, měla to jakoby přes zápěstí, že se prstík zcvaknul mezi dveře. Obžalovaná tenkrát přijela do ██████ zaplatit nájem, to už trávila čas u obžalovaného v Plzni, a malá právě přijela s dlahou na ručičce, tak jí (svědkyni) právě obžalovaná říkala, že byly na chirurgii, že malá, když vystupovala z auta, že přibouchly dveře dřív, než měla.

Vypověděla, že modřinky u ní (nezl. poškozené) viděla na pusině na tváři, na ručičce. Je tedy pravda, že na ty v obličeji jsem se tenkrát ptala, protože mi to přišlo, jako kdyby jí někdo chytil, ale odpověď na to byla, že si malá hrála se psem. Ty otisky byly na obou dvou tvářích, ty byly už žlutý, jako když už dochází modřina, už jenom taková ta žlutohnědá.

Svědkyni byla předestřena část její výpovědi z přípravného řízení, kdy vypověděla: „Jinak je pravda, že ta garsonka V█████ je malá a že ten pes hodně skáče, ale že to neodpovídá tomu psu.“ K dotazu, co mi vedlo k tvrzení, že to neodpovídá tomu psu, uvádím, že můj osobní názor poprvé, když jsem to viděla, byl, že prostě nemůže pes, když narazí do dítěte, aby se udělaly dvě modřiny na obou stranách, mělo by to dítě třeba na jedné straně modřinu, mělo to prostě symetricky na obou dvou stranách.

K dotazu dále vypověděla, že o hospitalizaci malé (nezl. poškozené) se dozvěděla hned druhý den, co se to stalo, protože jí to volal její (svědkyně) bývalý přítel. Volala obžalované a byla jsem vážně vytočená. Ptala jsem se jí, jestli je to pravda a co se stalo. Řekla mi, že si malá hrála s M█████ a že jí M█████ hodil na gauč, že se malá praštila tenkrát do hlavičky o

rantl toho gauče, ale že prý potom malá normálně fungovala a až po několika hodinách se jí udělalo zle. Ten gauč jsem viděla, když jsem byla v té garsonce, takový hnědý, starý, s těma pevnýma koženýma madlama zakroucený, s tím dřevem v sobě, ty madla jsou pevný a když se o to bouchnete rukou, tak to prostě bolí.

K dotazu, zda s obžalovanou měly někdy spolu nějakou rozepří, co se týče výchovy nebo způsobu výchovy dítěte, uvedla, že určitě, já bych si představovala, aby člověk byl na svoje dítě důraznější, aby nenechával to, že se tomu dítěti může něco stát. To mluvím o období, než poznala pana V[REDACTED]. Poté, co poznala pana V[REDACTED], tak mi to trestání přišlo až moc nepřiměřený. Řekly jsme si to a ona na to, že se snaží, aby jí ta malá poslouchala. Nepřiměřené mi přišlo to, že to dítě bylo potrestané několikrát za jednu věc, že dostalo vynadáno, dostalo třeba na zadek nebo přes tu ruku, nebo bylo pohroženo vařečkou a ještě si musela jít kleknout, což mi třeba přijde nepřiměřenej trest, nemůže být za jednu věc potrestaná třikrát, podle mého názoru.

K dotazu, zda ví, kde malá na [REDACTED] spala, svědkyně uvedla, že ano. Ta garsonka byla oddělená sádrokartonem, že byla udělaná druhá malá místnost a tam byl právě ten osudný gauč, který byl veliký, rozkládací, jako dvoulůžko, a tam malá měla udělaný svůj pokoj, měla tam skříňky s oblečením, hračky a tam na tom gauči spala. Gauč byl přímo pod oknem, delší stranou byl právě pod to okno. Ten gauč byl tenkrát přiražený, malá tam měla deku, polštář, peřinku složenou normálně na boku a děti seděly na gauči a hrály si s hračkami. Ten gauč byl rozložený, gauč byl hluboký celkově tak 120 čísel. Vysoký od země tak padesát, šedesát čísel, pod kolena. Ty opěrky jsou výš, když si sednete, abyste to měla k poměru k té ruce. K dotazu, zda opěrky byly polstrované, uvádím, že taková ta vroubkovaná pevná látka, něco mezi manžestrem a takovou tou vroubkovanou pevnou tkaninou, co se dřív dělalo. K dotazu, zda opěrky byly hodně vycpané nebo ne, uvádím, že zepředu je takové to dřívko a na tom je omotané to polstrování, takže v tom to prkno cítit je, když na to sáhnete, on už byl také dost starý.

Obžalovaní k výpovědi neměli připomínky.

Svědkyně L[REDACTED] C[REDACTED], sestřenice M[REDACTED] N[REDACTED], otce poškozené, uvedla, že obviněnou S[REDACTED] M[REDACTED] potkala asi před čtyřmi nebo pěti lety. S[REDACTED] se dle ní o nezletilou poškozenou starala špatně, bylo to, „jako když dítě má dítě“. S[REDACTED] M[REDACTED] zůstala na všechno sama, kromě nich jí nikdo nepomohl, jen rodina svědkyně a také M[REDACTED] S[REDACTED]. N[REDACTED] ještě v jednom roce byla na plenách, to vydrželo skoro do jejích dvou let, neuměla jíst ničím, jedla rukama, neuměla pořádně mluvit, to všechno ji učila svědkyně. Rozvíjela se jen v přítomnosti dětí svědkyně. Trochu se to změnilo, až když na S[REDACTED] zaútočila, už hystericky na ni vřískala, že věci, které umí, jí musel někdo naučit a ona, že to musí naučit svoje dítě. Když dítě 150x jde za maminkou a říká"čí" a maminka řekne, tak se dítě pomočí. To se u S[REDACTED] stalo. N[REDACTED] byla za to i bita od S[REDACTED]. N[REDACTED], když cítila autoritu, poslouchala, S[REDACTED] neposlouchala. Když se dala S[REDACTED] dohromady s M[REDACTED], tak to asi pojali jako dvojitou rodičovskou výchovu. Když malá něco provedla, byla za to kárně potrestána od S[REDACTED]. Třeba dostala vařečkou nebo dostala políček od S[REDACTED] po hlavě, tím svědkyně myslí "kárně". Pak přišel M[REDACTED] V[REDACTED] a ten N[REDACTED] poslal klečet. Takže ona za jednu věc dostala dva tresty. Svědkyně nikdy neviděla M[REDACTED], že by bil N[REDACTED] ale S[REDACTED] viděla, že N[REDACTED]bila. Bylo to několikrát a vždycky to bylo tak, že to bylo v nevhodnou dobu.

Několikrát viděla S. jak zbila N., malá dostala regulérní výprask na "prdku", pak měla rudý zadek „jak ruskej prapor“. Bylo to za to, že neposlechla, že to nestihla na záchod. Odehrálo se to u svědkyně doma, také to viděla u S. v bytě v Plzni v . To už S. nebyla s M. N., ale bydlela v bytě se svým otcem panem M., mohlo to být na přelomu roku 2013-2014. V roce 2014 se potom seznámila s M. V., to už S. s malou bydlela v . potom už svědkyni N. nedávala. Do té doby svědkyně pomáhala s výchovou malé. Potom, to byla s M. V., začala si svědkyně všimát, že N. má modřiny, na "prdce" a na tvářích. Ptala se S., proč má tolik modřin, řekla, že N. dostala na zadek, proto má modřiny na zadku a na obličejí jí to měl udělat pes. To je dle svědkyně nesmysl, protože N. měla modřiny na obou tvářích symetricky proti sobě, vypadalo to, jako když dítě chytne rukou na obličejí za ústy z obou stran. To, že se S. opakovaně ptala, proč má N. na těle modřiny, asi vedlo k tomu, že někdy na konci roku 2014 jí přestala N. dávat. Jiných modřin než na tvářích a na zadku si na N. nevšimla. K dotazu, kdy naposledy N. viděla před její hospitalizací, si svědkyně nebyla jistá, rok, třičtvrtě roku, N. mohlo být kolem dvou let, myslí, že v té době už S. měla M. V., ale ještě spolu nebydleli.

Bití N. na zadek popsala svědkyně tak, že S. jednou rukou držela N. za ručičku a druhou rukou jí "šupala na zadek". Nikdy nezůstalo u jedné rány, mohlo to být tak 4-5 ran. Síla těch ran, nebylo to výchovné "poklepnutí", bylo to silnější, *prostě výchovné zmalování zadku*. Výprask nebyl přes pleny. V té době stačilo před N. zvýšit hlas, udělat rychlejší pohyb rukou a N. začala reagovat úzkostlivě, "natahovala" na pláč, jinak na rychlý pohyb se kryla, jako když se kryje před ránou. Do té doby, než ji S. přestala malou dávat, se stýkaly dost aktivně, dá se říci, že denně, bydlely dva bloky od sebe. Svědkyně myslí, že k vyslovenému týrání N. nedocházelo, ale docházelo ke špatně používaným výchovným praktikám, spíše k nepřiměřeně používaným výchovným praktikám. N. nikdy nebyla špinavá, nestrádala, byla dobře živěná. K otázce, zda měla N. problémy s motorikou, svědkyně potvrdila, že to je pravda, to má každé dítě v takovém věku, byly dny, kdy nepadala vůbec, jindy byla pořád na zemi. Stalo se také, že N. běžela a "vzala" dveře nebo futra. Padala hodně a často vzala i futra. Bylo to v zápalu her s dětmi. Nechala se při hře strhnout staršími dětmi. Se S. mluvila po hospitalizaci malé, v souvislosti se svým prvním výsledkem na policii (v rámci podaného vysvětlení), telefonovala s ní, ptala se jí, proč má vypovídat na policii. Ona jí řekla, že je to kvůli malé a kvůli té nehodě, co se jí stala. S. řekla, že N. dostala políček - pohlavek a M. ji měl jakoby vzít za ručičky a "prudčejc" ji měl hodit na gauč. Pak se stalo, že malá se odrazila, měla trhnout nějak více tou hlavičkou a potom upadnout do epileptického stavu. M. ji měl následně vzít do vany pod studenou sprchu, čímž jí měl zachránit život. Řekla, že se o tom nechce bavit, že je na tom psychicky špatně a nechce to rozebírat. Ptala se, co se tam víc stalo, S. řekla, že se přesně takovým otázkám od nich chce vyhnout a neodpověděla. M. V. svědkyně viděla asi třikrát, ale nedokáže k němu nic říct. O tom, že V. měl trestat N., ví od M. S., které se tím měla svěřit S. S. se netajila tím, že jí M. ve výchově pomáhá a že ho malá respektuje. Po propuštění z nemocnice N. neviděla, v nemocnici za ní nebyla. V současné době nemá kontakt ani s M. ani se S.

U hlavního líčení mimo jiné vypověděla, že obž. V. nikdy neviděla, nezná ho. O výchově obžalované a malé N. uvedla, že *tam prostě vychovávalo dítě dítě. Myslím si, že S. moc dobře nezvládla svojí výchovu. Nemyslím si, že malou N. týrala, myslím si, že S. pouze nepřiměřeně používala výchovný tresty a o týrání podle mého nemůže být řeč. Měla na sobě modřinky, byla jsem i svědkem toho, že malá dostala na zadek, ale dostala*

výchovně, protože málem utekla pod auto nebo prostě dělala to, co neměla, ale nikdy jsem nebyla svědkem toho, že by S██████ nepřiměřeně předemnou trestala malou holčičku, ani že by jí týrala. Viděla jsem, že má modřinky, měla symetrický modřinky na obličeji, řekla mi, že je to od M██████ psa, což já si o tom myslím úplně pravý opak, protože to byly modřiny, který byly symetrický, prostě to pes nedokáže vám udělat dvě stejný modřiny na každý části obličeje, to určitě ne. Nemyslím si, že jí týrala, ani dlouhodobě, natož nějak krutě.

K dotazu, jaký byl vztah mezi obžalovanou a panem N██████, uvedla, že ze začátku dobrý, ale pak ta krize přišla, která vyvrcholila tím, že se rozešli. K dotazu, zda někdy viděla, že by za její přítomnosti pan N██████ nějakým způsobem uhodil malou N██████, uvedla, že toho nikdy svědkem nebyla.

Svědce byla předestřena část její výpovědi z přípravného řízení, kdy vypověděla: „Problém pokračoval i po jejich rozchodu, bylo to kvůli penězům, kvůli tomu, že S██████ M██████ špatně vychovává malou, že se o ni špatně stará, což byla podle mě samozřejmě pravda.“ Svědkyně u hlavního líčení toto potvrdila a k dotazu, v čem to spočívalo, že se o ní špatně stará, svědkyně uvedla, že to dítě ve dvou letech neumělo, to co by mělo dítě ve dvou letech už dávno umět, aspoň z jejího pohledu máme tři děti. *Ve dvou letech dítě nemá nosit pleny, má umět držet tužku, musí umět malovat, musí se samo najíst, musí si samo říct, kdy se mu chce na záchod, což N██████ moc nedělala, prakticky vůbec.* K dotazu, zda si např. malá N██████ řekla, že chce na záchod, svědkyně uvedla, že ano po nějaké době určitě přišla s tím, že „čí“, ale také se stalo, že to „čí“ nepřišla říct a samozřejmě se počůrala.

Svědce byla dále předestřena část její výpovědi z přípravného řízení, kdy vypověděla: „Je samozřejmě, že když dítě stopadesátkrát jde za maminkou a říká „čí“ a maminka řekne, tak se dítě pomočí...“ Svědkyně k tomu uvedla, že obžalovaná to jeden čas nebrala v potaz, protože si myslela, že nejspíš ji malá zkouší *nebo prostě nevím, ale na to „čí“ reakce prostě nepřišla.*

Svědce vypověděla, že pokud hovořila o modřinách na těch tvářičkách, k dotazu, zda se na to ptala obžalované, uvedla, že ano, *bylo mi řečeno, že je to od pejska, že blbli spolu na posteli a ona dostala od psa čelní náraz, časově toto zařadit nedokážu. Malou jsem nahou viděla, žádný modřiny po těle nebyly, ani podlitiny, ani staršího typu, ani čerstvé. K dotazu, zda neměla vůbec žádné modřiny, uvádím, že ano, měla modřiny na kolínkách, protože ████████ padala, což víme prostě všichni, N██████ byla permanentně na zemi, takže měla otřískaný kolínka, ale to nebyly modřiny z toho, že by jí někdo mlátil, to byly modřiny, že se prostě zakopla a udělala si je sama.*

To, že je malá hospitalizovaná v nemocnici, se svědkyně dozvěděla od M██████ S██████ po telefonu, která jí řekla, že je N██████ ve vážném stavu, že dostala silnější ránu přes obličej nebo přes hlavu a že má krvácení do spodiny lebeční a epileptický záchvat. K dotazu, zda se o tom bavila s obžalovanou, svědkyně uvedla, že ano, obžalovaná jí řekla, že přesně těmito otázkám se chtěla vyhnout, neřekla jí k tomu vůbec nic. K dotazu, zda obžalovaná řekla, že by v té době tam byl přítomen i obžalovaný, když malá měla dostat ten záchvat, *uvádím, že ne, to vím všechno právě od M██████ S██████.*

K dotazu obžalované jaký měla malá N██████ vůči ní vztah, jestli se jí třeba nebála nebo jak jí oslovovala, svědkyně uvedla, že určitě dobrý, N██████ má S██████ ráda, *nevím jak teď, N██████ jsem dlouho neviděla. Měla S██████ opravdu ráda, oslovovala jí mami, ptala se po ní, myslím si, že ten vztah vůči mámě a dceři tam fungoval tak, jak fungovat měl.*

Obžalovaný k výpovědi svědkyně neměl připomínky.

Svědkyně J. K., sousedka obž. V., v přípravném řízení vypověděla, že má s jeho bytem společnou zeď se svou ložnicí, uvedla, že z jeho garsonky cítili smrad, vydedukovali, že *asi kouří trávu a nejen asi trávu*. Asi před třemi a půl lety viděla, jak pan V. na chodbě mlátí šíleně psa botou, jak do něj kope. Otevřela své dveře, řekla mu, jestli je normální, on jí řekl: "Ty píčo, ty mi nebudeš říkat, jak se mám starat o psa, když si v životě psa neměla." Toho psa má do současné doby, je na něm vidět, že je týranej, je ustrašenej. Pana V. prosila, aby nebouchal dveřmi, on jí říkal, že má vadný zámek, ale dveřmi praská furt, je bezohledný. Paní M. u pana V. zaznamenala někdy v listopadu 2014, to tam nějak přespávala i s tou malou. Od prosince 2014 tam byla paní M. každý den. Paní M. vždycky ve 21.30 hodin s tou malou někam odcházela. S paní M. se jen pozdravily, k žádnému konfliktu mezi nimi nedošlo. K jejímu vztahu s malou nebo jaká byla M. matka, nedokáže nic říct, potkávaly se jenom na chodbě. Z bytu pana V. byla malička slyšet, byl slyšet smích i pláč, i to když malička povídala, povídala hodně, bylo jí rozumět. Pláč je ale slyšet i z bytu svědkyně, třeba když nedá své malé hračku. Zvuky, které by předcházely pláči, z bytu pana V. slyšela – takové to okřikování, to je normální.

Vypověděla, že v sobotu 28.2.2015 přišla domů z procházky s holkama kolem 17.15 hodin. Kolem 17.30 hodin přijel někdo nahoru na jejich patro, práskl strašně dveřmi, buď V. nebo M. Potom začaly šílený rány. Myslela si, že pan V. mlátí psa, že s ním hází, hlava nehlava, byly to hrozně silný rány. Bylo to, jako kdyby někdo s něčím házel o zem, potom o zeď, potom o topení, potom slyšela hroznou ránu o topení. Potom kolem 17.45 hodin se ozvala další rána, to někdo podruhé prásknul dveřmi. Kolik bylo celkem ran, neví. Znělo to jako plný pytel, který hodíte o zem, o zeď, frekvence byla jako od míče, byly to hodně opakovaný rány za sebou, myslela si, že pan V. ubil toho psa. Dcera se bála, jak to byly silné rány. Kromě těch ran jiné zvuky neslyšela, to jí bylo divné, že nic jiného neslyšela, myslela, že by mohl ten pes třeba kňučet. Slyšela jenom ty rány, žádné hlasy, pláč nic takového. Kolem 18.00 hodin šla koupat, potom neví, co se dělo. Bylo ticho. Dala holky spát. Kolem 22.00 hodin viděla, že M. nastupuje do sanitky. Od té doby maličkou neviděla. K dotazu, zda před 28. 2. 2015 z bytu pana V. slyšela nějakou hádku, mezi V. a M., uvedla, že ano. Nic, co by odpovídalo tomu, že by malička byla bita, neslyšela. Malou pořádně neviděla, když jí s paní M. potkala, byla malá zahalená.

U hlavního líčení vypověděla, že dítě obžalované znala, jen když se potkaly na chodbě. K dotazu, zda někdy viděla, že by obžalovaná malou nějakým způsobem fyzicky potrestala, uvedla, že neviděla. S jejich (obžalované a obžalovaného) bytem mají ložnici. K dotazu, zda někdy slyšela z jejich bytu už v době, kdy tam bydlela obžalovaná, nějaké nezvyklé zvuky, uvedla, že ne, jenom malou slyšela, protože malá je hlasitá, takže malá mluvila docela nahlas. K dotazu, zda slyšela nějaký křik dospělých osob, uvedla, že *tak jako výrazný ne*.

Výpověděla, že ten den probíhal normálně, s dětmi přišla (svědkyně) ve čtvrt na šest a když děti svlékala, tak někdo přišel domů (byť obžalovaného) a ozvalo se šílené prásknutí dveřma. Pak začaly strašně rány, z jejich bytu slyšela ty rány do obývacího, *byly to opravdu šílené rány, že jsem myslela, že mlátí psa, protože to bylo slyšet o zem, o zeď, naše malá se strašně bála, co se děje, a potom vlastně další rána, to už přišel do toho bytu a zase další rána, prásknutí dveřma a mezitím, než se ozvalo prásknutí dveřmi, to podruhé, tak se ozvala šílená rána na topení, to jsem si myslela v tu chvíli, že toho psa zabil anebo vyrval topení, to*

byla šilená rána. K dotazu, zda to bylo doprovázeno nějakými lidskými zvuky, uvedla, že ne, vůbec neslyšela nějaký brek, vůbec nic, jenom ty rány.

K dotazu, zda mezi těmi ránami byla nějaká prodleva, uvedla, že ne, to bylo pořád v kuse, to bylo, *jako když si driblujete s míčem, prostě pořád, asi deset minut neustále.* Mohlo to být od půl šesté do třičtvrtě na šest, finální rána bylo to topení. Kolem třičtvrtě na šest nebo chvíli po třičtvrtě na šest se ozvala další rána a přišel někdo do bytu, protože se prasklo dveřma, ty rány skončily a ozvala se právě rána dveřma, někdo prasknul dveřma, někdo přišel do bytu. *Ozval se výtah, cvaknul výtah, my to máme docela hlasitý a ozvalo se prasknutí dveřmi. Podle mě hned, co skončily ty rány, tak někdo vešel do toho bytu.*

K dotazu, zda si někdo nemohl výtah zavolat a potom jet dolů, svědkyně uvedla, že *ne, ono je to specifický, když jede výtah dolů a nahoru. To cvakne, otevře se a je to slyšet, a když někdo otevře dveře, tak vrznou dveře, takže to je slyšet. Já poznám, jestli si někdo přivolał výtah anebo jestli někdo výtahem odjel. Když si někdo přivolał výtah, tak to jenom cvakne a když někdo přijede, tak to cvakne úplně jinak. Poté, co bouchly dveře, tak potom bylo ticho.*

K dotazu, zda ví o tom, jestli obžalovaný zneužíval nějaké omamné psychotropní látky, uvedla, že marihuanu určitě. K dotazu, zda ho viděla, uvedla, že to je cítit z bytu, protože u nich na patře už nikdo nebydlí, v druhém bytu tam nebydlí, *a když vyjdete na chodbu, tak to se nedá a když otevře byt, tak se to valí. Ten smrad je od té doby, co se nastěhoval, to je stále. Když se nastěhoval, tak to šlo i k nám do bytu, bylo to i v době, kdy tam byla ta malá holčička, tam je věčně smrad z cigaret, z trávy, pořád.*

Obžalovaná k výpovědi svědkyně neměla připomínky. Obžalovaný uvedl, že jejich sousedské vztahy jsou špatné už od té doby, co se nastěhoval. Incidentů bylo nespočet a rozhodně není sám, kdo s nimi v desátém patře má problém. *Naproti nám někdo bydlí, shodou náhod tam má byt majitel Pamely, který propůjčuje byt holkám a zaměstnancům Pamely.*

Svědkyně k tomu uvedla, že na patře je majitel Pamely a holky tam chodí přespávat, ale ty tam chodí tak kolem půl třetí, ve tři hodiny ráno. Pamela je strip bar.

Svědkyně P. M., matka S. M. zejména vypověděla, že po rozchodu S. s otcem poškozené panem N., ten na N. neplatil. Nejprve S. bydlela v Plzni se svým otcem, kdy se svědkyně z tohoto bytu odstěhovala v březnu 2014. Od té doby se se S. vídala tak jednou v týdnu, někdy obden, někdy se neviděly týden. S. za ní chodila domů i do práce. Potom dostala nabídku na bydlení v. byla to příležitost jak začít znova. Pana V. zná, je to přítel S., seznámili se v době, kdy už byla S. odstěhovaná a byla v. Při porovnání s panem N. působí jako klidný člověk. Pan N. byl trochu jako "nerv", cholerik. S panem V. se potkala asi tak třikrát. Byl u ní doma na návštěvě společně se S. a N. V. měl k N. hezký vztah, hráli si spolu, seděla mu na klíně, když u ní byla N. s panem V., tak ona jako babička pro ni "nebyla", byla jenom s panem V. Od doby, co je dcera s panem V., si myslí, že se N. chová pořád stejně. Zda viděla modřiny na těle N., uvedla, že normálně ano, když třeba upadla, jinak nic neobvyklého. Na jakých partiích těla, už neví, ale třeba se bouchla do hlavy a měla bouli nebo na nohou. V době, kdy už S. byla s panem V., N. také hlídala, koupala jí, ale kromě toho, jak říkala, jiný modřiny neviděla. N. viděla v přítomnosti psa, když u ní byla N. na návštěvě s panem V. a S. Měli tam toho psa, fenku, hodně temperamentní. N. běhala, běhal pes, ona se plazila za psem, pes za ní, nic neobvyklého, občas se ťukli - hlava dítě a pes.

K dotazu, zda měla N. nějaké problémy s motorikou, svědkyně sdělila, že ne, problémy měla s pozorností, je "splašená", třeba když utíká, tak místo aby se koukala pod nohy, kouká za sebe a netrefí se do dveří. To svědkyně viděla dvakrát po sobě. Názor na fyzické trestání dítěte má takový, že dát dítěti na zadek neuškodí, myslí plesknout přes zadek, a to s mírou, jednou nebo dvakrát přes zadek rukou. S., když byla malá, takto dostávala. Po narození N. se S. o bití N. nemluvila. S. nebo pana V. nikdy neviděla, že by N. bili. Že je N. hospitalizovaná, jí S. volala asi v jednu hodinu v noci. Později jí S. řekla, že je tam krvácení do mozku, ale nebyla schopna říct, od čeho to je. Až dýl, možná 14 dnů po hospitalizaci jí S. říkala, že to muselo být tím, že jí pan V. strčil, nebo vlastně hodil na gauč. Jak to bylo doopravdy, to neví, neptala se na to ani tehdy ani nyní. V období od října 2014 do února 2015 vídala N. nejméně jednou týdně. Naposledy před hospitalizací viděla pana V. o vánocích, možná i v lednu 2015, to si není jistá. N. viděla naposledy v pátek, v sobotu se to pak stalo. V ten pátek byly se S. a N. na návštěvě u rodičů svědkyně, společně byly asi tak 3-4 hodiny. N. byla oblečená, neviděla jí svlečenou. Nevšimla si modřin. Žádnou změnu chování na N. nepozorovala, normálně běhala, hrála si. K dotazu, jak byla N. vychovávána, svědkyně uvedla, že N. je hodně živá, tvrdohlavá, zkoušela, do jaké hranice může zajít, až poslechne, je neposlušná.

Vysvětlila, že jak uvedla, že dvakrát viděla, jak se N. bouchla do hlavy, to bylo před N. hospitalizací několik měsíců, když ji hlídala, ještě před Vánoci 2014. V průběhu ledna a února u ní byla dcera na návštěvě s N. jen jednou, doufá, že si vzpomíná přesně, že šlo jen o jednu návštěvu. Při této návštěvě k bouchnutí N. hlavou o nějaký předmět nedošlo, není si ničeho takového vědoma. Svědkem toho, kdy by se N. bouchla do hlavy, nebyla. K otázce, zda v době ledna a února 2015 byla svědkyně přítomna hrátkám N. se psem, uvedla, že ano, ke kontaktu psa a hlavy N. došlo skoro pokaždé. Myslí, že to nebyla velká intenzita nárazu. Maximálně z toho mohla být modřina, neumí zhodnotit intenzitu. Kdy naposledy před hospitalizací viděla N. hrát si se psem, neví přesně, myslí, asi tak 14 dní před hospitalizací. Už si nepamatuje, jestli N. viděla den před hospitalizací, jestli byli na návštěvě u rodičů svědkyně, ví, že to bylo krátce před hospitalizací, neví již, jestli jeden nebo dva dny.

Obžalovaní neměli k výpovědi svědkyně připomínky.

Svědkyně A. V., matka obž. M. V., v přípravném řízení k jeho dětství vypověděla, že má o tři roky mladší sestru, sourozenci vyrůstali společně, vycházeli spolu dobře, výchovné problémy s dětmi nebyly. M. nebili, nějaká facka padla, ale nikdy žádné násilí, spíše všechno řešili dohodou. Jako malý jí hodně pomáhal s dcerou, jeho sestrou N. K dětem měl kladný vztah. S. poprvé viděla v listopadu 2014, potom k nim chodila s malou N. dost často. N. je strašně živé dítě, strašně samostatná, přítulná, chtěla dělat všechno sama. Když byla S. s N. u nich, nevšimla si na chování S. k N. ničeho neobvyklého. Nekřičela na ni, nebyla na ni hrubá. Jak se S. chovala k N. jinde nebo doma, to nemůže posoudit, to neví. K otázce, zda si všimla na N. modřin, N. měla modřiny, i od nich chodila s modřinami. Mají psa, když přišel M., přivedl psa, do toho N., tak to bylo něco, ona se těch psů nebála, prostě byla takový živel, jí bylo jedno, do čeho vrazí, šla hlava nehlava, hlavně když šla. Určitě se jí budou dělat modřiny, takže modřiny měla. Myslela si, že má modřiny od psů a od pádů, nemá důvod si myslet, že by N. měla modřiny od něčeho jiného. Pokud jde o psa M., N. skákala na toho psa, pes skákal na ní, pes je jako na pérkách a N. také. Modřiny neměla jen od toho psa, ale i od toho jak chodí, jak se bouchne, jak padne a tak. K otázce, zda

viděla, že by syn M■■■■ nebo S■■■■ N■■■■ fyzicky trestali, to neviděla, jen jednou u svědkyně doma se chtěla N■■■■ napít "koly", natahovala se pro sklenici na stůl, S■■■■ ji okřikla, a když N■■■■ podruhé neposlechla, tak ji S■■■■ pleskla přes ruku. Jiné násilí nikdy od nich neviděla. Že je N■■■■ v nemocnici volal M■■■■ manželovi, že N■■■■ odvezla rychlá a že by potřeboval za ní do nemocnice. Manžel ho tam odvezl, nenechal jej řídit. M■■■■ byl vystresovanější, ubřečenější, nervoznější, proto ho nenechal řídit. Potom jí volali z nemocnice, že nic konkrétního neví. Později se ptala, co se stalo, oni jí řekli, že to neví. Řekli jí, že v nemocnici jim měla doktorka říct, že se N■■■■ musela uhodit do hlavy a že si to nemohla udělat sama. Když o tom přemýšlí, to týrání jí nějak nejde. K dotazu, zda se její syn podílel na výchově N■■■■ N■■■■ a pokud ano, jakým způsobem, uvedla, že M■■■■ asi jako by nechtěl nějak moc zasahovat, věděl, že N■■■■ má svého tatku, toho miluje, miluje svojí mamku, on je tam jako strejda. N■■■■ ho brala jako kamaráda. Podle ní do výchovy N■■■■ u svědkyně doma nezasahoval, co bylo u nich doma, to neví. Jak se na návštěvě N■■■■ chovala ke své matce, svědkyně charakterizovala, jako hezkejší vztah, říkala jí maminko, svědkyně si myslí, že S■■■■ jako maminku poslouchala.

U hlavního líčení svědkyně k dotazu, zda někdy byla v bytě u syna v té době, když už žili spolu s obžalovanou, uvedla, že nebyla, oni chodili spíš k nim, tak nebyl důvod. V období listopad, prosinec 2014, leden, únor 2015 se v bytě podívat nebyla. Obžalovaní k nim chodili tak jednou, dvakrát týdně. Před tou událostí u nich byli asi týden předtím, to tam přišli oba s malou. K dotazu, zda si vzpomene, kolikrát u nich obžalovaní byli za období od listopadu 2014 do 28.2.2015, uvedla, že tam byli dvakrát týdně, někdy i třikrát, dost často. Její manžel byl ten poslední týden nemocný, takže říkali, aby nechodili, aby se nenakazili. K dotazu, zda za její přítomnosti došlo k nějakému fyzickému napadení malé z jakéhokoliv důvodu, uvedla, že ne, přes ruku jí tedy pláclí, tenkrát se chtěla napít její (svědkyně) coly a S■■■■ se to nelíbilo, tak jí plácla přes ruku holou rukou. K dotazu, jak na to reagovala malá, uvedla, že nijak, věděla, že to nesmí. K dotazu, zda se malá rozběčela, uvela, že ne, malou nikdy neviděla brečet. K dotazu, zda ji (nezl. poškozenou) někdy za dobu od listopadu 2014 do února 2015 také koupala, uvedla, že třikrát asi u nich spala, tak jednou jsem ji i koupala. K dotazu, zda si všimla, že by měla na sobě nějaké podlitiny, modřinky, škrábance, uvedla, že ne. K dotazu, zda na ní někdy viděla modřiny, uvedla, že modřiny měla na nohou, s modřinama chodila i od nich, protože mají dřevěné postele, *takže tam po nich skákala, od psů, máme skleněné stolky. Od psů proto, že si s nimi hrála.* K dotazu, proč jí nechali hrát se psy, když od toho měla modřiny, uvedla, že si nenechala říct.

Obžalovaní k výpovědi svědkyně neměli připomínky.

Svědék M■■■■ N■■■■, otec nezletilé poškozené, uvedl, že se S■■■■ M■■■■ se seznámili asi v roce 2011, asi tři měsíce po seznámení společně začali bydlet. V roce 2012 si přestávali rozumět, začínaly hádky, bylo to po porodu dcery, potom došlo k jejich rozchodu, S■■■■ požádala o svěřeni dcery do péče a v roce 2013 jí byla N■■■■ svěřena do péče. O soudně určený styk s malou nežádal, jistou dobu fungovala mezi ním a S■■■■ dohoda o hlídání dítěte, postupem času přestala matka spolupracovat. Na základě toho, tuší, že v únoru 2015, na soudu v Plzni podával žádost na určení styku s dítětem. Okamžitě po zjištění situace, kdy mu bylo sděleno, že N■■■■ je hospitalizovaná v nemocnici s těžkým úrazem hlavy, s podezřením na dlouhodobé týrání, podal žádost o předběžné opatření na svěřeni dítěte do péče a to cestou OSPOD k soudu Plzeň-sever. Dceru má ve své péči od propuštění z nemocnice. Matka nejeví zájem o dceru, pouze v době, když přijde nějaký dopis od úřadu. S■■■■ v době, kdy se seznámili, byla příjemná, vstřícná, sympatická. Když byla potom těhotná, změnilo se její chování k němu, začínala zaujímat postoj diktátora, později ke konci

vztahu už S. nebrala na zřetel, co od ní chtěl. V době jejich rozchodu byl dceři jeden rok. Rozchod byl dosti agresivní, z její strany docházelo k napadání jeho osoby, jak verbální tak fyzické napadání. V té době bydleli sami. Na její útoky reagoval obranou, na slovní útok, to bylo slovně. Na její fyzický útok to bylo tak, že ji zpacifikoval tak, aby se uklidnila. Nikdy jí fyzicky neublížil, ona jemu také ne, ale byly to od ní nějaké facky a rány, ale nikdy se neléčil z jejího napadení. Pokud šlo o verbální útok, mnohdy se uklidnila sama, učinila ústup, přestala se hádat, jindy to přešlo až do fyzického napadání. Po rozchodu se vídali jen tehdy, když si bral malou na víkendy. V době, kdy spolu žili, se S. chovala k jejich dceři jako citlivá matka. Mezi S. a N. byl v té době velmi hezký vztah, S. neměla žádné potíže, k malé se chovala hezky. Její agresivita se projevovala jen vůči němu. Jak se chovala S. k N. po jejich rozchodu, neví. V pozdější době, si myslí, že dcera vyrůstala bez dostatečné péče, jako samorost, myslí si to proto, že nebyla naučená na normální jídla, chtěla jen polotovary, neměla ostych před lidmi, šla ke každému, začaly na ní být viditelné projevy agrese, to bylo vidět, když si hrála s hračkami, útočila na panenku, na hračky. Myslí si, že to bylo přenesení toho, co ona sama prožívala. Měla svoji oblíbenou panenku, hrála si s ní. Slyšel, jak N. říká, že panenka zlobila a že jí dá na zadek. Ona tu panenku i opravdu bila. Bylo jí tak dva a půl až dva a tři čtvrtě roku. Odehrávalo se to někdy ve druhé polovině loňského roku, tj. 2014. V té době nevěděl, kde S. bydlí, dceru mu vozila sama po telefonické dohodě. Myslí, že v té době již byla N. hodně bita, to podle jejích projevů s těma hračkama. Mluvil o tom se svojí matkou, ta mu říkala, že si myslí, že jsou to projevy špatného chování k dítěti. S. nikým kromě svojí matky o tom svém podezření, že je N. bita, nemluvil. Na základě toho, co se s mámou bavili, šla máma na příslušný úřad OSPOD Nýřany podat podnět na prošetření, zda S. nepožívá drogy a zda netýrá N.. Vyjádření OSPOD bylo takové, že se podezření na drogy u S. nepotvrdilo, vyjádření k týrání nebylo žádné. Jednalo se spíše o konec roku 2014. N. u něj přespávala, koupal ji, viděl svlečenou, ale neviděl na ní žádné modřiny. Byly tam ale ty projevy agrese, toho, jak N. bila tu panenku. Naposledy před hospitalizací viděl N. 28. 12. 2014, pak až v nemocnici v březnu 2015. O hospitalizaci mu řekla sama S., volala mu ještě ten den, řekla, že je malá v nemocnici, že má rozbitou hlavu, a jak bude moci, že se má přijet podívat, bylo kolem cca 02.00 hodin ráno. V nemocnici mluvil se S. a s lékařkou. Na důvod hospitalizace se S. ptal, řekla mu, že se N. praštila o dveře u výtahu. Nic víc k tomu neřekla. To, že má S. přítele, se dozvěděl až v nemocnici, viděl ho u nemocnice. Pan V. mu říkal, že pomáhal malé, že volal záchranku. V březnu 2015 bylo u soudu Plzeň-sever rozhodnuto o svěření N. do jeho péče. N. byla propuštěna 23. 3. 2015, odvezl si ji domů, od té doby se o ní stará. Docházeli na dětskou neurologickou ambulanci, potom na neurochirurgickou ambulanci, potom také na psychologii. Pokud jde o chování N., je hodně aktivní, svěhlavá, musí na ní stále dávat pozor, musí být pod dohledem, nevydrží dlouho u jedné věci. V období výslechu má N. problém s levým okem, nemá hybnost oka, nepodívá se na levou stranu, tak se občas přihodí, že do něčeho vrazí. Byla opět v nemocnici, měla úraz hlavy. Svědek předložil do spisu kopii lékařské zprávy o úrazu. Byli dne 13. 6. 2015 s N. a přítelkyní J. V., která s ním bydlí v bytě ve , v Plzni. Měl malou na zádech a malá se mu svezla na zem a bouchla se do hlavy. Měl ji posazenou obkročmo za krkem. Neví, jestli se šklubla, nebo posunula dozadu, ztratila rovnováhu, převážila se dozadu a vysmekla se mu z rukou. Vyhledali lékařskou pomoc, N. byla potom 10 dnů v nemocnici. Diagnóza byla prasklá lebka, nově, ne v té původní prasklině, se kterou byla hospitalizována v únoru. Poranění prošetřoval OSPOD v Plzni, policie to nešetřila, byla to nehoda. Nyní je N. v pořádku až na to oko, které souvisí s tím první úrazem z února 2015. Dceru od rozchodu se S. v prvních měsících vídal každý druhý víkend, v druhé polovině roku už nebyly ty návštěvy tak časté. Potom tak jeden víkend

v měsíci. K jejím vyjadřovacím schopnostem na konci roku 2014, začínala mluvit pomalu ve větách.

U hlavního líčení k dotazu, kdy naposledy před 28.2. viděl dceru, uvedl, že to bylo v prosinci na vánoce od 26.-30.12.2014, byla u něj o vánocích na hlídání a to bylo ještě v době, kdy bydlel se svojí matkou. K dotazu, zda v té době měla na sobě nějaké modřiny, uvedl, že měla možná drobné modřinky, např. od hraní na kolenou nebo tak, ale jinak na ní nepozoroval žádné známky toho, že by byla bitá. Pár slabších modřinek měla v oblasti nohou, kolena. V té době kontakt s malou probíhal nepravidelným způsobem, byl to zhruba víkend do měsíce, někdy byly i dva víkendy, ale přesný termín, kdy malou viděl (svědek) naposledy před tím prosincem, to už neví.

Ty kontakty s malou probíhaly tak, že jsem jí měl u sebe a povětšinou to bývávalo na víkend od pátku do neděle. Předtím při těch návštěvách jsem na N████ nepozoroval žádné modřiny, kromě těch, co si dítě může udělat, když upadne na koleno, co se můžou stát při hře. V té době nějakou sem tam modřinu měla, většinou to bylo v místech rukou a nohou, ty modřiny byly na místech kloubů, což znamená kolena, lokty. V té době na zadečku, na zádech, na obličeji neměla žádné modřiny. To agresivní chování malé k hračkám jsme zaznamenali v průběhu měsíců před vánoci, což znamená listopad a prosinec, tam se začalo projevovat to, že mlátila panenky, házela s hračkama, když se zvedl hlas, tak se okamžitě začala krýt, jako že dostane výprask, že si sklonila hlavu a ručičkami si kryla hlavu nahoře, aby nemohlo dojít k napadení fackou. Toto jsme zaznamenali s mojí matkou, se kterou jsme tehdy ještě bydleli. Začalo to tím, že moje matka upozorovala, že není něco v pořádku, takže jsme na základě toho trochu zbystrili, začali jsme malou sledovat víc při hrách a při jejích projevech a na základě toho se nám ukázalo tohle.

K dotazu, zda po propuštění malé z nemocnice v březnu 2015 dostali nějaká doporučení ohledně dalšího průběhu léčby, uvedl, že ze začátku, když byli propuštěni z nemocnice, tak jim byl doporučen psycholog, první vyšetření psychologem prodělala už při té hospitalizaci, posléze byli potom po propuštění znovu. Při propuštění z nemocnice jim byl doporučen jídelníček, kdy měli omezené možnosti výběru stravy asi z důvodu toho pozdějšího залéčení, pak jsme docházeli na neurochirurgii a neurologii. Co se týče omezení, tak když nastupovali do školky v dubnu 2015, tak třeba nesměla na plavání, v rámci běžných aktivit tam omezení nebyla, akorát tam má být větší dohled potom na možnost toho opětovného úrazu.

K dotazu, jak dopadla ta první neurologická vyšetření po propuštění z hospitalizace, svědek vypověděl, že *tam většinou ty vyšetření dopadly kladně, takže nějaký následný řešení problému nebylo potřeba. K dotazu, zda jsem zaznamenal u malé nějaké změny chování, uvádím, že už při hospitalizaci tam docházelo k chování typu takového spíš ouzkostranného, povídat se jí ani moc nechtělo, vlastně se rozvázala až tak čtrnáct dní potom, buď byla taková plačtivá, že seděla a z ničeho nic jí klesla nálada a začala brečet, taková ouzkostrannost na ní byla vidět, jinak potom v průběhu hospitalizace jsme se pomaličku dostávali k lepším výsledkům. K dotazu, zda jsem se někdy N████ ptal, jestli byla bitá maminkou, uvádím, že bohužel jsem se jí na to zeptal, když jsme byli v nemocnici, tak po těch čtrnácti dnech, třech týdnech, mi malá řekla, že máma udělala bebí a když jsem se jí ptal jak, tak už neodpověděla.*

Obžalovaná k výpovědi svědka vypověděla, že mezi nimi sice byl komunikační problém, ale neví o tom, že by jí volal v té době v tom roce 2014, spíše volala ona jemu, jestli by si malou nechtěl vzít.

Svědék k tomu uvedl, že nemá co k tomu říct. Ke kontaktu docházelo, jak z jeho strany, tak ze strany jeho matky, i ze strany obžalované.

Obž. V. ■■■ neměl k výpovědi svědka připomínky.

Svědék L. V., otec obž. M. V., tvrdí, že syn vyrůstal bez problémů. Měl o dva roky mladší sestru, jak to bývá, starší kluk se o sestru nestará. Před čtyřmi nebo pěti léty se odstěhoval, na hypotéku si koupil byt v [redacted]. Bydlí tam se S. M. Po tom, co se to stalo s malou, tak opustila byt v [redacted] a bydlí se synem. M. se seznámil s paní S. M. někdy v září 2014. S. byla svědkovi představena v listopadu 2014. Od té doby asi tak jednou za týden se potkávali s M. i jeho přítelkyní. Dceru M. N. k nim přivedli asi v prosinci 2014, po Novém roce byly návštěvy častější. Když v únoru 2015 odvezli N. do nemocnice, telefonoval mu M., že N. odvezla záchranka. Říkal, že se N. dusila, že tam jede za nimi do nemocnice. Má dojem, že ho tam i vezl. Během cesty, nebo v nemocnici mu řekl, co se stalo. Říkal, že N. večeřela, že jim u jídla usínala, tak jí dali spát a asi v 22.00 hodin šla S. se psem ven, on zjistil, že se v pokoji něco děje, že asi kašlala, tak zavolał S., nebo jestli S. v tu chvíli přišla, tak zjistili, že se N. dusí, snažili se jí studenou sprchou přimět k procitnutí. Asi po dvou nebo třech dnech přišli s tím, že paní doktorka to nahlásila policii jako ublížení na zdraví, že si to zranění nemohla N. udělat sama. Doktorka jim měla říkat, že N. má po sobě modřiny. Svědek podotkl, že to u N. bylo docela normální. Je hyperaktivní, všude vlezla, všude spadla, svědek s paní mají doma psa, když přišli na návštěvu, přišli i s druhým psem, N. si hrála s oběma psy a při tom k nějaké té modřině nebo bouli vždy došlo. Svědek též uvedl, že vlastně neví, jestli syn nebo S. uváděli, že neví, jestli N. spadla, nebo se o něco praštila. K dotazu, jak by charakterizoval povahu svého syna, případně chování v afektu, při zátěži, stresu apod. svědek uvedl, že když mu něco nejde, tak je nervózní, že by byl nějak vznětlivej, tak to není. Když byl jako dítě, nepamatuje se, že by se ve škole třeba porval, byl to pohodář, neuvědomuje si, že by byl nějak impulzivní. M. vychovávali spíše domluvou, také došlo na pásek, ale více to bylo domluvou. Manželka to měla stejně. M. nebyl fyzicky trestán. Chování S. M. k dceři N. na první dojem to na ně dělalo, že je na N. dost přísná. Pak si uvědomili, že když jí sama vychovává, že to tak je. Když k nim přišla, uměla N. všechno, obláci se, najíst, a to jí bylo 2,5 roku. Pokud jde o termín "dost přísná", když by on něco té malé povolil, S. byla důsledná, ta trvala na svém. Svědek s manželkou měli tendenci malou spíše rozmazlovat, ale to S. nepřipouštěla, aby to potom malá na ní nezkoušela doma. K dotazu, zda viděl na N. nějaké modřiny uvedl, že sem tam něco měla, to bylo spíše jak upadla, k nějaké modřině došlo i u nich. Najednou přišla a měla rozbité čelo, ale to bylo tak, že upadla, byla hroznej čert. Děti padaj, takže těm modřinám nepřikládal nějakou důležitost, že by se staly nějak jinak. Když N. přivedli a nějak po vánocích, bylo vidět, že syn do té výchovy měl nějak zasahovat, tak s ním promluvil, aby do výchovy nezasahoval, protože by to mohlo nadělat spoustu nepříjemností jemu samému i S. a říkal mu, aby nechal výchovu jen na matce. M. nikdy neviděl, že by N. nějak trestal, pouze ji okřiknul. S. jednou viděl, jak pleskla malou N., asi přes ruce, myslí si, že N. tehdy chtěla něco strčit do zásuvky. Jinak nikdy žádné trestání nepostřehl. N. svědek i hlídal, byla hrozně zvědavá, poslouchala ho. Před matkou měla samozřejmě větší respekt.

U hlavního líčení pak k dotazu, zda za jeho přítomnosti buď obž. M. [REDACTED], nebo jeho syn (obž. V. [REDACTED]) fyzicky trestali malou, uvedl, že v jednom případě ano, zřejmě šlo asi o to, že chtěla něco dát do zásuvky, nemají ty krytky, tak tam došlo k plácnutí asi přes ruku, to bylo u nich v bytě (manž. V. [REDACTED]), jinak neviděl, že by malou trestali. K dotazu, zda měl možnost

vidět malou svlečenou, uvedl, že ano, někdy si převlékala i punčocháče. Měla nějaké modřiny, *ale vzhledem k tomu, že oni mají psa Jacka Russella, my máme větší fenu, takže ona si s nima hrála, byla hroznej čert, všude vlezla, takže nějakou tu modřinu měla určitě, ale určitě bych to nepřisuzoval tomu, že by to bylo z nějakýho týrání.* K dotazu, na jakých částech těla viděl ty modřiny, uvedl, že modřiny měla třeba na tváři nebo na ruce. Když byla svlečená, tak neviděl, že by měla na zádech modřiny.

Vypověděl, že pokud by měl hodnotit vztah obžalované k malé N█████ ohledně výchovy, jak to na něj působilo, uvedl, že velmi dobře, překvapilo ho u S█████, *jak má ve 2,5 letech vychovanou holku, která se sama dokáže najíst, obléct, všechno, defacto bych ji přirovnal k předškolnímu dítěti.* Svědkovi byla předestřena část jeho výpovědi z přípravného řízení, kdy vypověděl: „No, první dojem na nás dělalo, že je na N█████ dost přísná.“ Svědek k tomu uvedl, že to zřejmě vyplývalo z toho, že na ní byla sama, pokud by jí víc dovolila, měla by problémy, takže to na ně dělalo takový dojem, že ta přísnost je asi tam na místě, aby sama zvládala tu výchovu. K dotazu, v čem spočívala ta její přísnost, svědek uvedl, že ta neposlušnost se projevovala tak, že všude vlezla, všechno musela mít, třeba do příborníku na nože, pak se snažila něco strčit do té zásuvky.

K dotazu, zda jeho syn nějakým způsobem za jeho přítomnosti zasahoval do výchovy N█████, uvedl, že ze začátku jí okřiknul, potom po těch vánocích mu (svědek) řekl, ať se do výchovy moc nepouští, že je to věc S█████ a biologického otce N█████, že by si s tím akorát ublížil. K dotazu, jak na tom byla malá s motorikou z jeho pohledu, uvedl, že dokázala přeskočit z křesla dolů, *prostě dělala takové věci, jako kdyby měla být minimálně o rok starší a právě že pak ty pohyby nezkoordinovala a upadla, toto se stalo xkrát. Když např. upadla, tak se většinou uhodila do ruky.*

K dotazu obhájkyň obžalovaného pokud má konkretizovat, kdo N█████ praštil přes ruku, když se u nich snažila něco dát do zásuvky, uvedl, že to byla obžalovaná. Uvedl, že jinak N█████ zřejmě viděl naposledy týden před 28.2.

Obžalování k výpovědi svědka neměli připomínek.

Svědčce L█████ N█████, matka otce poškozené, M█████ N█████, uvedla, že S█████ M█████ se s jejím synem seznámila asi 5 let zpátky, jako studující nějaké střední školy. Syn byl soběstačný, měl svůj byt, práci. Slečna M█████ se nastěhovala k němu, on všechno financoval, jak její školu, dovolené, náklady na bydlení apod. Rodiče slečny M█████ jim nedali ani přídavky na dítě, na které měla S█████ nárok. Když dodělala školu, dozvěděl se syn, že v nočních hodinách navštívila jiného muže a ještě synovi oznámila, že je těhotná, přísahala, že je těhotná se synem a syn ve vztahu setrval. V průběhu jejich vztahu jejich domácnost navštěvovala, S█████ si stěžovala na syna, šlo o běžné věci. Třeba, že se hádají proto, že syn ji nutí, aby uklízela, názor svědkyně je, že syn měl pravdu, protože jejich domácnost byla, co se čistoty týče, neutěšená. Stěžovala si, že syn na ni křičí, že když přijde večer po dvanáctihodinové směně domů, že chce večeri, divila se, proč se nenají v práci. To bylo v době, kdy N█████ byl jeden rok, přelom roku 2013. Ve druhé polovině roku 2013 asi v listopadu se S█████ M█████ se synem rozešla, odstěhovala se s N█████ ke svým rodičům. Svědkyně si sehnala jiné bydlení, kde by syn mohl žít s ní, protože se psychicky zhroutil, v jednom měsíci přišel prakticky o vše, o práci, o rodinu, o bydlení. Od března 2014 syn bydlel se svědkyní, od prosince 2014 má vlastní bydlení. V současné době bydlí ve svém bytě ve Stodě, s dcerou N█████, občas je s nimi i jeho přítelkyně J█████. Pokud byla svědkyně vyzvána, aby popsala S█████ M█████, uvedla, že je to nevyrovnaný člověk,

vztekl u ní přecházel tak, že bouchala do věcí. Vztekla ji viděla dvakrát. V době, kdy byla se synem. Se synem se dost často hádali. Z vyprávění ví, že syn na ni křičel, byl také výbušný, že by mezi nimi mělo dojít k nějakému napadení, neví, o ničem takovém ji slečna M. neinformovala. Řekla jen, že na ni syn křičel. Ke vztahu mezi S. a N. se nemůže vyjádřit, nebyla s nimi v domácnosti. Po rozchodu byla dohodnutá s M., že si N. bude brát jeden víkend v měsíci, to se dělo. Vyzvedávala N. sama, protože syn měl s M. komunikační blok. Je možné, že si syn vyzvedl N. také sám. N. před její hospitalizací v únoru 2015 viděla naposledy od 25. - 30. 12. 2014. K otázce zda se N., když bydlela s matkou v roce 2014, chovala stále stejně, svědkyně uvedla, že co se týká její psychiky, začala se zhoršovat. Byla plačtivější, na určité podněty reagovala vyděšeně. Postupem času svědkyně zjistila, že N. výrazně trestá hračky, panenku a medvídku, když se počůrala, začala strašně plakat, měla vyvalené oči. Pozorovala ji, jak zachází s panenkou a medvídkem, mlátila je rukou hlava nehlava, pak je hodila do postýlky, hubovala při tom. Z toho jejího chování vyrozuměla, že není něco v pořádku. Když se slečny M. ptala, co se s N. děje, odpověděla, že nic, zároveň svědkyni zakázala se další víkend setkat s N., že mají jiný plán. V únoru 2015 svědkyně na základě chování N. navštívila sociální pracovníci ve Stodě, že má podezření na týrání dítěte a u slečny M. podezření na drogy. Z OSPOD Nýřany jí bylo oznámeno, že nebylo zjištěno pochybení. Ptala se té sociální pracovníce, zda si nechala N. svléknout, ona jí řekla, že to nepovažovala za nutné. V době, kdy N. trestala hračky bitím a "hubovala" je, ji i svědkyně koupala, viděla ji svlečenou. Občas viděla na nožičkách modřiny, které vypadaly jako modřiny třeba od pádu na zem, bouchnutí o nějaký předmět. Modřiny, které by na těle odpovídaly bití, např. na zadku, zádech, v obličejí a podobně, takové N. nikdy, když ji svědkyně viděla v roce 2014, neměla. Její podezření na týrání N. vycházelo z chování N. a ne z modřin na těle. Pokud jde o důvod hospitalizace N. v březnu 2015, od syna ví, že mu slečna M. měla říct tři alternativy úrazu a to, že doufá, že jí to neudělala ona sama, že N. měla padací týden. Potom, že úraz vznikl ve výtahu, že zapoměla otevřít druhé dveře a malá do nich nabourala a další varianta byla, že M. ani neví, co se malé stalo, že nebyla doma, když se to malé stalo, že ona venčila psa. Svědkyně se, jak se to stalo. Pana V. nezná. Od té doby, co N. má syn v péči, ji vidá prakticky každý den, když není v práci. N. se nikdy neptala, jestli je trestaná, ona nikdy sama neřekla: "např. máma bacá". Svědkyně neviděla, že by slečna M. N. trestala.

U hlavního líčení k dotazu vypověděla, že v prosinci měla nezl. poškozenou asi tři nebo čtyři dny, *ted' přesně nevím, jestli to bylo od 26. do 30.* K dotazu, když malou koupala, zda na ní viděla známky nějakého poranění nebo cokoliv jiného nezvyklého, uvedla, že *ne, tenkrát v té době jsme viděli třeba modřinku na nožičce, což je u těchto dětiček normální. K dotazu, zda jsem viděla nějaké výrazné fleky nebo podobně na zádech nebo na bříšku, na prsou, uvádím, že neviděla.*

O tom, že je N. v nemocnici, se dozvěděla od svého syna, který jakmile se to dozvěděl, tak ji (svědkyni) hned navštívil a říkal, že N. je v nemocnici a že tam hned jede. Pak se vrátil zpátky domů, vyličil mi celou situaci a ještě ve večerních hodinách mu volala paní doktorka a líčila mu další informace. K dotazu, zda nějak zjišťovala, jaký důvod té hospitalizace je, uvedla, že její syn jí určité věci vysvětlil, *ale spoustu věcí jsem se také dozvěděla od lékařů. Spaní obžalovanou jsem o tom nemluvila. Synovi volala slečna M., že malá je v nemocnici a aby si nemyslel, že jí to udělala ona, že jeden z důvodů bylo, že měla padací týden a druhý z důvodů byl ten, že si to malá udělala od dveří u výtahu.*

K dotazu, zda v tom prosinci pozorovala nějaké projevy na těle nezletilé, uvedla, že ne, neviděla, *jenom možná na nožičkách, ale to říkám, to může dítě upadnout, bouchnout se, to je u dětí v tomto věku normální.*

Obžalování se k této výpovědi v ničem podstatném nevyjádřili.

Svědka B. N., otec M. N., v přípravném řízení mimo jiné vypověděl, že N. od jejího narození viděl třikrát, vždy ve společnosti se S. Setkání trvala možná hodinu nebo dvě. Neviděl nic divného, malá třeba utekla, neposlouchala jí, S. s malou měla velkou trpělivost. S paní M. mluvil po telefonu asi před měsícem (výslech proveden 29. 9. 2015), volal jí, nabízel jí pomoc. Nelíbí se mu, jak se k malé N. chová M. N. Připadá mu to, že malá se ho bojí. Malá, když si hrála nebo něco, tak on na ní vybafl, a malá úplně ustrnula. To bylo v té době, když u nich bydlel, to byly malé asi tak dva roky. Od té doby, kdy se odstěhoval, tak u nich nebyl. To je asi jeden a půl roku. Za tu dobu jej s malou pohromadě neviděl. Jak se M. v současné době chová k N., neví. Má obavy, co se s malou děje u M., když byl malý, třeba narval kocoura do mikrovlnky, týral zvířata. A jeho brácha T. s ním měl šílený peklo. Dokonce T. matka úplně odkopla. Paní M. viděl s N. naposledy před šesti měsíci. Ohledně N. úrazu mu paní M. řekla, že N. ten její přítel V. hodil jako na postel, ale neví, jestli se N. bouchla do hlavy, protože na ní nic nepozorovali. Neví vlastně, co se jí stalo, jestli je to vůbec od toho. Vztah N. k paní M. svědek popsal tak, že matka byla na N. hodná, N. se jí nebála. Spíše se bála M., když byla s ním. N. si ze S. nic nedělala, neposlouchala jí. Svědek myslí, že kdyby se N. S. bála, poslouchala by jí.

Výpověď tohoto svědka byla v hlavním líčení přečtena podle § 211 odst. 2 písm. a) tr.ř., neboť svědek již zemřel. K výpovědi neměli obžalování připomínky.

Svědka T. N. nevlastní bratr M. N., v přípravném řízení vypověděl, že se se S. M. kamarádí, setkal se s ní asi před 5-6 lety, tehdy žila s jeho mladším nevlastním bratrem na Skvrňanech. S. mu přišla jako pohodová ženská. Bratr byl na ní nepříjemný, hrubý, občas i sprostý, když se mu něco nelíbilo, zvyšoval na ní hlas, urážel jí. Trvalo to celý vztah, než se rozdělili. Fyzické násilí u nich neviděl. Později se bratr nastěhoval ke svědkovi, občas si sebou přinesl to dítě (jméno si svědek nepamatuje). Nelíbilo se mu, jak se k němu choval. Viděl, jak když si malá hrála s tabletem a on jí nechtěně upadl, tak jí jednou rukou zvedl a druhou jí uhodil přes obličej. Dítě se rozběčelo, on ho oběma rukama odnesl do pokoje. Pak se přestal objevovat, kvůli tomuto incidentu, stranil se všem, aby o tom nikdo nevěděl. Choval se nepříjemně ke každému, hned se vytočil, začal dělat nepořádek. Když dělal nepořádek, stěžovali si lidé v domě, tak jej požádal, aby se odstěhoval, to neudělal. Svědek vyměnil zámek od bytu, on se mu potom vloupal do bytu. Vztah mezi svědkem a M. N. svědek charakterizuje jako nepřátelský, a to vždy. Jak M. N. praštil tu holčičku, to viděl jen jednou. Jednou bylo to dítě se svým otcem u svědka, dvakrát byla holčička u svědkova otce. Dvakrát, půl až tři-čtvrtě hodiny, viděl holčičku společně se S. M., ta se k ní chovala normálně, jak správná matka. Když malá neposlechla, tak jí jenom vynadala, nikdy by jí neuhodila. K dotazu, zda viděl na tomto dítěti nějakou modřinu, uvedl, že občas, měla nějakou podlitinu, modřinu na obličejí a na ruce, většinou malý podlitiny. Nevěděl, od čeho jsou. Myslí, že mezi S. a její dcerou byl bezproblémový vztah, malá přišla, ona jí upravila, žádné náznaky násilí neviděl. Malá se matky nebála, byla k ní vstřícnější. Bála se otce. Paní M. viděl naposledy s její dcerou asi tak tři měsíce zpátky (výslech proveden 29. 9. 2015), když byla u

otce na návštěvě. Na přelomu roku 2014 – 2015 S████ s její dcerou neviděl. Bratr s dcerou byl u svědka v bytě jednou, to ho viděl, ji uhodit, jak popsal. Bylo to v době, kdy u nich bratr bydlel, od prosince 2014 do dubna 2015 (pozn. SZ: evidentně datace o rok později). Na dotaz, kolikrát viděl bratra s dcerou jinde než u svědka v bytě, svědek uvedl, že vůbec ne. Po námitce sdělil, že se do toho zamotal, že ji viděl dvakrát u svého otce. K upřesňujícímu dotazu vysvětlil, že dceru svého bratra a S████ viděl celkem třikrát, jednou u svědka v bytě, kam ji bratr přivedl, dvakrát u svého otce, kde byla S████ společně s M████. Se S████ si nyní dopisuje přes facebook, pokud jde o hospitalizaci malé po úrazu, S████ mu neříkala, jak se to malé mohlo stát, neptal se jí.

U hlavního líčení k dotazu, jak se o tom úrazu malé (nezl. poškozené) dozvěděl, uvedl, že mu *neřekli přesné informace, prý měla nějaký náraz na hlavě, že prý to bylo způsobeno o nějaký gauč. To jsem se dozvěděl jako první od nevlastního otce a pak od slečny M████, od té jsem se to dozvěděl přes facebook. Paní M████ mi napsala, že se malý stal úraz, že si není vědoma, od čeho se to mohlo stát a že jí odvážel její přítel do nemocnice i s mým bratrem. To, že mělo dojít k úrazu od pádu na postel, mi řekl nevlastní otec i obžalovaná.*

Svědkoví byla předestřena část jeho výpovědi z přípravného řízení, kdy vypověděl: „*Je to asi tak tři měsíce zpátky, přišla S████, co se ten problém začal řešit. Říkala, že neví, co se stalo malé. Já si s ní dopisuju přes facebook, naposledy jsem si s ní psal včera večer, ale už daleko dřív mám informace, že ani doktoři nevěděli, kdy se přesně malé stal ten úraz hlavy. S████ mi zatím neříkala, jak se to té malé mohlo stát. K otázce, zda jsem se S████ ptal, jak se dceři stal úraz, uvádím, že já jsem se jí na to neptal. K otázce, zda jsem slyšel něco o pádu na postel, tak jsem slyšel od mého otce, že je možné, že to dítě mělo úraz hlavy a od toho, že spadlo na postel, ale je to nepravděpodobný, tohle mi říkal otec. Otec mi také říkal, že o tom pádu na postel toho dítěte slyšel od S████ M████. K otázce, trvám na tom, že já jsem se na ten úraz toho dítěte nikdy S████ M████ neptal.*“

Svědek poté vypověděl, že se nechce k tomu nijak vyjádřit.

Z úředního záznamu Policie ČR plyne, že dne 2. 3. 2015 v 08.36 hod. MUDr. Jiří Fremuth, lékař FN Plzeň Lochotín, oznámil telefonicky na linku 158 hospitalizaci nezletilé a skutečnost, že její zranění vykazuje známky týrání. Následně poskytl písemnou lékařskou zprávu, kde je uvedeno, že poškozená nezletilá byla přijata dne 28.2.2015 pro stav poruchy vědomí s křečemi, přivezena RZP, volaným druhem matky. Při přijetí na JIP Dětské kliniky byla již bez křečí, přechodně zachycena porucha hybnosti levostranných končetin. Krom zjištěných podlitin různého stáří bylo zjištěno krvácení v oblasti sítnice, vyšetření magnetickou resonancí prokázalo oboustranně subdurální krvácení (krvácení mezi mozkové obaly). Dle RTG vyšetření lbi byla prokázána drobná fissura lbi (prasklina lbi). Poškozená byla hospitalizována. Ve FN Plzeň byla zdravotnickým personálem provedena fotodokumentace tělíčka poškozené N████ N████ (bez oděvu), s důrazným doporučením neprovádět fotodokumentaci policií, aby poškozená nebyla traumatizována. Fotodokumentace byla založena do spisu a dána k dispozici znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství.

Dne 2. 3. 2015 v 15.07 hod. byla provedena prohlídka těla obž. V████, z pořízeného protokolu a fotodokumentace je zjevné na jeho pravé ruce na ukazováčku poranění z obou stran prstu prostředního článku. Z horní strany tři ranky a ze spodní dvě, délky cca 3 mm,

šířky 1, 3 mm. Obž. V■■■■ k tomu uvedl, že se jedná o stopy po zubech poškozené N■■■■, když jí otevíral ústa, když zvracela.

V **hovoru na linku 155 z 28. 2. 2015** obž. Volf sděluje: „112 zdraví, ■■■■■ pan V■■■■“, „Dobrý den, prosím Vás, teď jsem tady řešil (ZS: Dobrý večer)“, „Dobrý den, prosím Vás, mě se tady začalo dusit malé dítě v posteli zvratkama“ (ZS: zvratky dostat ven) „Já vím, já jsem jí tu čelist rozevřel prstem, zkusil jsem studenou vodu, všechno ze sebe, všechno ze sebe dostala v tej vaně.“ Akorát má oči v sloup, jako dýchá, ale nepravidelně.“ Následují data a adresa, následně pokyn ZS: kontrolovat to dýchání, když tak jestli už tam nemá nic v té puse, tak ho prodechněte, to dítě a když tak úder mezi lopatky, zkuste mu úder mezi lopatky, dát. Obviněný na to: „úder mezi lopatky, jo“ ZS: jestli to jde, aby začlo dýchat pravidelně. Obviněný: „Máme jí položit na zem, aby ležela nebo?, ZS: ne, normálně za něj, jestli to jde. Obviněný: „Normálně držet za něj a držet čelem dole“. ZS: úderem mezi lopatky. Obviněný: „Ona jako, ona jako dýchá.“

Z **protokolu o ohledání místa činu** ze dne 13. 3. 2015 plyne, že bylo sice provedeno ohledání místa činu na adrese ■■■■■, tedy i dokumentace bytu, kde mělo dojít k fyzickému násilí vůči poškozené, v mezidobí však byly provedeny změny, byl odstraněn rozkládací gauč, místo, kde podle obžaloby došlo k nejzávažnějším zraněním ohrožujícím život nezletilé poškozené (což vyplývá z výpovědi obž. V■■■■ i obž. M■■■■), jak při vlastním ohledání, tak i u hlavního líčení).

Při tomto ohledání místa činu obž. M■■■■ předložila - „vařečku“ - dřevěnou obracečku délky cca 26.5 cm, šířky cca 5.5 cm.

K posouzení *zranění nezletilé poškozené N■■■■ N■■■■* byl přibrán **znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství**. V závěrech tohoto posudku se uvádí, že nezletilá poškozená utrpěla lineární zlomeninu (fisuru) klenby a spodiny lebeční vpravo v krajině týlní, krevní výron pod tvrdou plenu mozkovou (subdurální hematom) oboustranně, vpravo většího rozsahu, krevní výrony v sítnici obou očí (intraretinální hemorrhagie), mnohočetné krevní výrony různého stáří na hlavě, trupu a dolních končetinách, a to: objemný krevní výron vpravo na čele čerstvého vzhledu, krevní výron čerstvého vzhledu a otok rtů, krevní výron čerstvého vzhledu vlevo na tváři, odbarvující se krevní výron vpravo na tváři, otok, drobná oděrka a krevní výron čerstvého vzhledu vlevo na boltci, odbarvující se krevní výrony ve vlasaté části hlavy, odbarvující se krevní výron vpravo v oblasti předního horního trnu lopaty kosti kyčelní, několik drobných vesměs již odbarvujících se krevních výronů především vlevo nad pupkem, mnohočetné krevní výrony především v oblasti bederní a v oblasti hýždí oboustranně v různém stadiu organizace – odbarvování, početné krevní výrony především na zadní a zevní ploše stehen oboustranně v různém stadiu jejich organizace. Poranění se u poškozené dále projevila rozvojem epileptické aktivity, jeden epileptický záchvat byl pozorovaným přímo ve Fakultní nemocnici v Plzni a další s největší pravděpodobností již v domácím prostředí před příjezdem vozidla RZS. Epileptický záchvat ze dne 1. 3. 2015 vedl u N■■■■ N■■■■ k přechodné, nicméně těžké formě levostranné hemiparézy – tj. k dočasnému ochrnutí levostranných končetin. V důsledku poranění se u poškozené dále projevila paréza n. abducens oc. I. sin. – ochrnutí odtahovacího nervu levého oka – v podobě nemožnosti pohledu levého oka zevně. Při příjezdu RZS byla poškozená promodralá (cyanotická), pouze lapavě dýchala, vědomí měla utlumeno – byla somnolentní, tedy zvýšeně spavá. Sycení kyslíkem v periferní krvi bylo nízké – dosahovalo pouhých 85%. Poškozená byla tedy neprodleně transportována do FN v Plzni, v průběhu transportu byla zajištěna vdechováním kyslíku maskou a zavedením periferního žilního katetru. Ve FN byla poškozená hospitalizována na

jednotce intenzivní a resuscitační péče Dětské kliniky, hospitalizace trvala od 28. 2. 2015 do 23. 3. 2015. Při příjmu byla hypotermická – teplota tělesného jádra činila 35,5 °C, byla zvýšeně spavá, křečovitá aktivita již pozorována nebyla. Objektivně byly popsány na jejím těle mnohočetné krevní výrony různého stáří, vyšetření očním lékařem prokázalo krvácení do sítnice obou očí. Rentgenologické vyšetření hlavy dále prokázalo zlomeninu týlní kosti a na magnetické rezonanci byl prokázán oboustranný krevní výron pod tvrdou plenu mozkovou. Poranění jiných kostěných struktur či parenchymatózních orgánů zjištěno nebylo.

Z hlediska neurochirurgického byl zvolen konzervativní způsob léčby. Na JIRP Dětské kliniky byla monitorována, stabilizována její tělesná teplota, byly jí podávány infuzní roztoky krystaloidů, vdechovaný vzduch byl obohacován kyslíkem. Byla zajištěna léky ze skupiny antiepileptik, anxiolytik (proti úzkostem), antibiotik a antiemetik (proti zvracení). Během kontrolního neurologického vyšetření dne 1.3.2015 došlo u poškozené k náhlé poruše vědomí, nereagovala, stáčela oči vzhůru a byly pozorovány nystagmoidní záškuby (vůli nezvladatelné rytmické tékavé pohyby očí). Stav zhodnocen jako epileptický záchvat vycházející z pravé mozkové polokoule s následným těžkým levostranným ochrnutím končetin. V následujícím období docházelo k odeznívání levostranné hepimarézy, stav vědomí se rovněž upravoval k normálu. Dne 6. 3. 2015 došlo k opětovnému zhoršení zdravotního stavu, kdy poškozená začala trpět záchvatovitými bolestmi hlavy, zvracela, byla celkově zvýšeně unavená a samovolně usínala. Pro nedostatečný příjem potravy a tekutin ústy musel být zaveden centrální žilní katetr a poškozená byla vyživována parenterálně – infuzí přímo do krevního oběhu. Dne 7. 3. 2015 nově pozorováno ochrnutí odtahovacího nervu levého oka. Kontrolní vyšetření magnetickou rezonancí však neprokázalo akutní zhoršení nálezu, naopak úrazové změny byly v regresi – oproti dříve provedeným vyšetřením menšího rozsahu. Rovněž kontrolní vyšetření EEG neprokázalo zřetelné změny patologické. Stav poškozené byl zhodnocen jako multifaktoriální, kdy na zhoršení stavu měl podíl posttraumatický stav a současné změny psychické. Poslední týden hospitalizace došlo ke zlepšení zdravotního stavu a zdravotní obtíže, kromě poruchy hybnosti levého oka, prakticky ustoupily.

Zranění poškozené jsou tupého charakteru. Charakter, lokalizace a rozsah utrpených poranění zjištěných u poškozené může z hlediska soudně lékařského nasvědčovat aktivitám, se kterými se setkáváme při tělesném týrání – syndromu týraného dítěte (CAN). Krevní výrony po těle poškozené vznikly opakovaným a přímým působením tupého pevného předmětu o nevelké ploše a to nezanedbatelnou silou – nejméně pak střední intenzity. Takovým zraňujícím předmětem může být ruka druhé osoby, ale i např. vařečka (jak připouští matka poškozené). Rozvoj barevného spektra zjištěných krevních výronů svědčí pro skutečnost, že tyto nevznikly všechny najednou, ale vznikaly postupně – v delší dobu trvajícím časovém intervalu. Na těle poškozené byly zjištěny jak krevní výrony zcela čerstvého vzhledu – stáří řádově v hodinách až několika desítkách hodin, tak krevní výrony staršího data, kdy u nejstarších lze vymezit jejich vznik časovým obdobím cca 7 – 14 dnů. Zjištěné krevní výrony jsou dominantně umístěny v lokalitách typických pro tzv. „kárné“ bití, tedy v lokalitě hýždí, dolní části zad a zadní plochy stehen. Rovněž většinu krevních výronů v obličeji lze vysvětlit bitím, např. údery dlaní otevřené ruky apod. Z hlediska soudně lékařského neobstojí tvrzení, že krevní výrony vznikly až v době prováděných laických „oživovacích“ pokusů, kdy se v mnohých případech jedná o krevní výrony prokazatelně staršího data. Rovněž vysvětlení vzniku zjištěných krevních výronů pády nemotorného dítěte, případně hrou se psem, se jeví jako krajně nepravděpodobné. V případě skutečných pádů by maximum takto vzniklých krevních výronů bylo možno očekávat především na přední ploše dolních končetin - v oblasti kolen, bérců, ale i na horních končetinách, případně

vystupujících/konturových částech hlavy, ne však v oblasti zadní plochy stehen, hýždí či dokonce krajiny bederní či na tvářích.

Druhou skupinu poranění u poškozené představuje její poranění kraniocerebrální (mozkově-lebeční). Toto poranění lze hodnotit jako čerstvé, kdy vznik takového poranění lze očekávat zpravidla pouze do několika málo hodin před jeho klinickou manifestací. Subdurální krevní výron bez dalších viditelných poranění může vzniknout v důsledku silného třesení s tělem dítěte, které je zpravidla uchopeno v podpaží, za ramena či za hrudník. Relativně velká a těžká dětská hlava při současně nedostatečně vyvinutém kosterním svalstvu krku a šíje a při dosud vysoce elastické krční páteři vykonává v důsledku třesení opakované hluboké předklony a záklony, vždy navíc doprovázené i rotačními pohyby hlavy. Předozadní a současné rotační pohyby mozku uvnitř dutiny lebeční vedou takto k trhlinám přemostujících žil a tím ke vzniku krvácení nitrolebečního prostoru charakteru subdurálního krevního výronu (krvácení pod tvrdou plenu mozkovou). Takovýmto mechanismem lze vysvětlit i vzniklá krvácení v sítnici očí, kdy v důsledku silného třesení dochází k trhlinám cév či odtržení sítnice od stěny oční koule s následným krvácením. Subdurální krevní výron spolu se zlomeninou týlní kosti mohl vzniknout i silným nárazem zadní části hlavy na plošný pevný předmět, jakým může být např. zeď, podlaha, bočnice nábytku apod. V místě působení primárního násilí vznikne puklina kosti, v důsledku setrvačného pohybu mozku v dutině lebeční pak dochází, obdobně jako při třesení, k trhlinám přemostujících žil s nitrolebečním krvácením. Prostý neurychlený pád dítěte ze vzpřímeného postavení, ale ani prostý náraz hlavy dítěte do pevné překážky, např. náraz jdoucího dítěte do pootevřených či zavřených dveří, nábytku, apod. ke zlomenině lebky zpravidla nevede.

Zranění poškozené je z hlediska soudně lékařského nutno hodnotit jako zranění těžké a vážné a to pro poškození důležitého orgánu – mozku – se zlomeninou spodiny lebeční a s nitrolebním krvácením. Zranění současně vedlo i k poruše fyzického zdraví srovnatelné s vážnou nemocí po dobu delší než 6 týdnů.

Poškozená byla bez laické první pomoci a bez následné odborné lékařské pomoci ohrožena svým zraněním bezprostředně na životě. Krevní výron pod tvrdou plenu mozkovou vedl u poškozené k manifestním epileptickým záchvatům, které musely být v průběhu hospitalizace tlumeny léky – antiepileptiky. Poškozená byla citelným způsobem omezena v obvyklém způsobu života po celou dobu hospitalizace, kdy byla vytržena z rodinného prostředí. Po přechodnou dobu došlo u ní v důsledku svého poranění k ochrnutí levostranných končetin, dále k ochrnutí odtahovacího nervu levého oka, které přetrvávalo i po propuštění z nemocnice. I po propuštění z hospitalizace docházelo k omezení, kdy se musela fyzicky šetřit, musela se především vyvarovat jakékoliv další traumatizace hlavy a docházela na ambulantní kontroly na Neurologickou kliniku FN v Plzni. Jedná se o poranění, které ohrožuje dotyčnou zraněnou osobu bezprostředně na životě a může za nepříznivých okolností končit smrtí. Celková délka léčby takových poranění zpravidla přesahuje 6 týdnů. Lze konstatovat, že napadání poškozené probíhalo opakovaně v průběhu delšího časového intervalu, směr a místa poranění se měnila.

Ve vyžádaném doplňku znaleckého posudku znalec osvětlil obecně způsob vzniku podkožních krevních výronů. Konstatoval, že u jedince, který není zatížen např. chorobnou krvácivostí, dochází ke vzniku podkožních krevních výronů v důsledku zevní traumatizace a to přímo v místě hmoždění měkkých tkání nějakým tupým předmětem, zevně se manifestují viditelnou kůží prosvítající podlitinou. Ke vzniku takových krevních výronů zpravidla nevede intenzita násilí menší než střední. Ze znalci dostupných lékařských zpráv nevyplývá, že by

u poškozené byla diagnostikována nějaká chorobná jednotka, která by mohla vysvětlit snadnější či dokonce spontánní tvorbu takových podkožních krvácení. Při určování stáří krevních výronů u přeživších můžeme vycházet pouze z rozvoje jejich barevnosti. Modročervené a modrofialové krevní výrony - čerstvá poranění, dochází k odbarvování přes barvu hnědočervenou, nazelenalou až ke žluté. K úplnému vymizení – vstřebání dochází obvykle do 2 – 3 týdnů, v případě rozsáhlejších podlitin tyto mohou přetrvávat i déle. Datování podkožních krevních výronů však možno považovat pouze za orientační, degradace hemoglobinu je ovlivněna celou řadou individuálních faktorů.

V případě krevního výronu vpravo na čele převládá modrofialové zbarvení, při jeho horním okraji je patrné jeho počínající odbarvování. Rozvoj barevného spektra připouští vznik i 1 až 3 dny před pořízením fotodokumentace. Vznik tohoto výronu v důsledku nárazu zavírajících se dveří výtahu do hlavy poškozené cca 2 až 3 dny před 28. 2. 2015 (o kterém hovoří matka poškozené) nelze obecně vyloučit. Takový náraz zavírajících se dveří do krajiny čelní však v žádném případě nemůže vysvětlit vznik zlomeniny lebky v týlní krajině hlavy, nemůže spolehlivě vysvětlit ani vznik symetrických krevních výronů v sítnici očí. Rovněž vznik krevního výronu pod tvrdou plenu mozkovou se v důsledku takové nepříliš intenzivní traumatizace (kdy v místě uvažovaného nárazu nedošlo kromě krevního výronu měkkých tkání např. k poranění kostry lebky) se jeví jako málo pravděpodobný, zvláště za situace, kdy matka dítěte uvádí, že bezprostředně po nárazu k prokazatelné poruše vědomí u poškozené nezletilé nedošlo a v průběhu následujících hodin ani dnů u ní nepozorovala ani žádné projevy poranění, jako např. zvýšenou spavost, únavnost, zvracení, křeče, poruchy hybnosti končetin či postupné zhoršování stavu vědomí. Další viditelná poranění v oblasti obličeje a ve vlasaté části hlavy (blíže v doplňku posudku specifikované – str. 4 poslední odstavec) náraz či nárazy hlavy dítěte do pevné překážky (dveří, zdi, nábytku apod.) spolehlivě vysvětlit nemohou. Tato poranění lze vysvětlit především bitím, např. údery dlaní otevřené ruky, v případě symetrických krevních výronů na tvářích by bylo možno připustit jejich vznik i uchopením a smáčknutím tváří prsty ruky druhé osoby. Že by k nim došlo až v průběhu laické resuscitace, vylučuje rozvoj barevného spektra, kdy vpravo na tváři se jedná o výron prokazatelně starší, nejméně cca 3 – 5 dnů. Rovněž krevní výrony ve vlasaté části hlavy jsou prokazatelně starší, stáří nejméně jednoho týdne. Stáří krevních výronů vlevo na tváři a vlevo na ušním boltci lze odhadovat do 1 – 3 dnů. Vznik takových mnohočetných krevních výronů v obličeji, symetrických krevních výronů na tvářích, krevních výronů ve vlasaté části hlavy a na boltci náhodným kontaktem hlavy dítěte s hlavou psa, např. při hře, u osoby, která netrpí poruchou krevní srážlivosti, si lze představit pouze stěží. Rovněž případné ohýbání či rolování ušního boltce samotnou poškozenou tak, jak je popisováno ve spisové dokumentaci, kde vzniku viditelných krevních výronů s patrným otokem měkkých tkání nevede. Mnohočetné podkožní krevní výrony na hýždích, v krajině bederní a v dolní části zad a dále podkožní krevní výrony na stehnech dolních končetin jsou prokazatelně staršího data, vznikaly postupně, nejzazší dobu jejich vzniku lze zhruba datovat do doby nejméně cca 7 – 14 dnů.

Vznikly opakovaným přímým působením tupého nepříliš rozměrného zraňujícího předmětu, takovým mohla být i ruka druhé osoby. Podlouhlý pruhovitý charakter některých z krevních výronů by mohl svědčit i o působení obdobně tvarovaného zraňujícího předmětu. Takovým předmětem by mohla být i plochá vařečka předložená znalci na fotodokumentaci. Uvedené krevní výrony postihují oblasti typické pro tzv. kárné bití, tj. oblast hýždí, beder a zadní a zevní plochy steh. Vznik v průběhu laických pokusů o resuscitaci je jednoznačně vyloučen jejich stářím. Náhodný vznik pády dítěte či hrou se psem připustit v žádném případě nelze. V případě opakovaných pádů jsou pravidelně traumatizovány především přední části bérců, kolena, lokty, případně i jiné vystupující – obrysové části hlavy a těla. Naopak oblast

hýždí, beder a zadní plochy stehen bývá při takových náhodných pádech dítěte traumatu zpravidla ušetřena. Kromě krevních výronů bývají pády navíc často provázeny i viditelnými oděrkami na vystupujících částech těla. Přesné určení stáří nebo doby vzniku intraretinálních hemorragií (krvácení do sítnice očí) nelze jednoznačně stanovit. Přestože ke klinické manifestaci narůstajícího subdurálního krevního výronu, tedy krevního výronu mezi tvrdou plenou mozkovou a pavoučnicí, dochází obvykle v průběhu několika prvních hodin po zranění, v závislosti na rozsahu poranění přemostujících žil či žilních splavů lebky se však i takové poranění může projevit prakticky kdykoli v průběhu prvních 24 – 48 hodin po poranění, v krajním případě při drobnějším krvácení a pozvolném nárůstu objemu krevního výronu lze připustit i delší časový interval a to i po více jak cca 72 hodinách po poranění.

K nitrolebnímu poranění hlavy poškozené tedy mohlo dojít kdykoli v tomto období, z hlediska soudně lékařského nelze přesný okamžik blíže specifikovat. Vznik subdurálního krevního výronu lze připustit jak z důvodu samotného silného třesení (shaken infant syndrom), často k jeho vzniku však dochází spolu se zlomeninou lebky právě v důsledku urychleného nárazu hlavy na plošný pevný předmět, jakým může být např. zeď, podlaha, bočnice nábytku apod. Pokud obviněný M. V. v pokračování výsledku ze dne 7. 7. 2015 uvádí: „.. ano, odstrčil jsem ji těma palcema. Já jsem se při odchodu otáčel, viděl jsem, že padá do peřin, mohla se bouchnout o tu zeď setrvačností ....“, mohl by takto uvedený zraňující mechanismus nitrolební poranění poškozené dobře vysvětlit. V případě subdurálního krevního výronu může, ale nutně nemusí následovat po traumatickém inzultu krátkodobá porucha vědomí, která je poté před nástupem vlastních klinických projevů z útlaku mozku a nitrolební hypertenze vystřídána různě dlouho dobu trvajícím tzv. lucidním intervalem. Tento lucidní interval trvá obvykle pouze několik málo hodin, jak bylo uvedeno výše, může však při menším rozsahu krvácení dosahovat i několika desítek hodin. V klinickém obraze pak při postupujícím krvácení dochází k postupné poruše vědomí, k poruchám hybnosti končetin, ke zvracení, rozvíjí se křečovitá aktivita, apod. V nepříznivých případech může stav vyústit i v úmrtí. Lineární zlomenina týlní kosti musela vzniknout přímým nárazem týlní krajiny na pevný plošný předmět. Pro vznik zlomeniny lebky je zapotřebí působení velké zraňující síly. Jak již uvedeno výše, náraz zavírajících se dveří výtahu do čelní krajiny ani náraz vedoucí části hlavy běžícího dítěte do překážky nemůže vysvětlit vznik zlomeniny lebky v krajině týlní. U malých dětí prostý neurychlený pád ze vzprámeného postavení a stejně tak i neurychlený prostý náraz hlavy na pevnou překážku ke vzniku zlomenin kostí lebky a k závažným nitrolebním poraněním obvykle nevede. Při pádu dítěte z jedné úrovně na druhou, např. při pádu stojícího dítěte z postele na podlahu, však již vznik takových zlomenin připustit lze. Stanovení výšky nutné ke vzniku takových zlomenin lebky je obtížné, u různých autorů se údaje trochu různí. Uvádí se, že s jednoduchými lineárními zlomeninami plochých kostí lebky se lze setkat při pádech z výšky již od cca 130 – 140 cm. Pro vznik diagnostikovaného nitrolebního poranění – subdurálního krevního výronu s lineární zlomeninou týlní kosti lze připustit i jediný silný náraz týlní krajinou hlavy na plošný pevný předmět. Na rozvoji samotného subdurálního krevního výronu se nicméně mohlo podílet i silné zatřesení nebo třesení s tělem dítěte, pro což může z hlediska soudně lékařského svědčit především nález krvácení do sítnice obou očí. K pořadí jednotlivých zraňujících mechanismů se nelze spolehlivě vyjádřit.

Znalec byl vyslechnut u hlavního líčení, ve kterém stvrdil závěry písemně podaného znaleckého posudku a jeho dodatku.

K dotazu, zda je možné, že to poranění (u nezl. poškozené) se neprojevilo hned, uvedl, že dokonce je poměrně typické, že je tam určitý časový interval mezi tím vlastním traumatickým

inzultem a těmi projevy toho krvácení, které jsou v podstatě dány pouze tím narůstáním toho krevního objemu v dutině lebeční, a to samozřejmě vyžaduje nějaký čas, než tam ta krev nateče, takže to je poměrně typické, že mezi tím vlastním traumatickým inzultem a těmi manifestními projevy toho poranění uplyne určitý časový interval a tento časový interval je plně v intencích, se kterými se běžně setkávám. K dotazu, zda ty epileptické záchvaty vyplývaly až z toho poranění, uvedl, že nikde v dokumentaci nebylo uvedeno, že by malá trpěla epileptickými záchvaty už předtím a toto poranění, které citoval (ve znaleckém posudku), ty epileptické záchvaty jsou jedním z typických projevů toho poranění.

K dotazu, jak bolestivé to zmiňované zranění pro dítě je, uvedl, že vnímání bolesti je subjektivní, k tomu se těžko lze nějak objektivně vyjádřit, může pouze uvést to, že u dětí ty kosti té lebky jsou poměrně relativně pružné, mají poměrně velkou deformační mez než dojde k jejich prasknutí, od toho se odvíjí i ten mechanismus, že obvykle nestačí nějaký neurychlený pád a ten pád musí být urychlený, tzn. nějakou zevně způsobenou silou k tomu, aby došlo právě k překonání, aby došlo k nárůstu té energie, k překonání té deformační zóny a ke zlomenině těch kostí. *Samozřejmě všichni víme, jak bolestivé takové poranění může být, ale objektivně to nemohu nijak specifikovat, to je vnímání subjektivní a obzvlášť ještě u malého dítěte.*

Pokud se týká ochrnutí odtahového nervu oka, k dotazu, zda to zranění, které bylo způsobeno, zda tam mohly být nějaké predispozice, např. šilhání, aby k tomuto došlo anebo u každého v takové situaci by došlo k tomu ochrnutí, znalec uvedl, že šilhání samo o sobě není predispozicí k tomu, aby došlo k ochrnutí oka, ale projevy nejrozličnějších ochrnutí spadají do klinického obrazu toho poranění, tak jak bylo popsáno (ve znaleckém posudku).

K dotazu, zda ochrnutí odtahového nervu může nějakým způsobem omezovat člověka v běžném životě, znalec uvedl, že mohlo by samozřejmě, při pohledu vpřed se nemusí projevit, ale pokud by docházelo k pohledu do strany, může se tam objevit třeba dvojité vidění, pokud by nedošlo k souhře očí. K dotazu, zda krvácení do té sítnice může vzniknout při nějakém silném epileptickém záchvatu, uvedl, že ne, toto nelze připustit.

K dotazu obhájce obžalovaného, zda v případě, že by třeba dítě v běhu uklouzlo na nějaké kostce, tzv. vylétly nohy nahoru a kineticky se tímto způsobem zrychlilo, zda lze vyloučit takovéto zranění u dítěte, znalec uvedl, že nelze. K dotazu, zda se dělalo nějaké speciální vyšetření na to, že by se jí snadno tvořily modřiny nebo samovolně tvořily modřiny, uvedl, že poškozená byla na jednotce dětské kliniky a v průběhu toho se dělají nejrozličnější vyšetření, především laboratorní a takovéto vyšetření, pokud by tam nějaká porucha krevní srážlivosti byla, tak by se mělo objevit, samozřejmě nějaké specifické vyšetření se nedělalo, pokud se jedná o nějaké vzácnější poruchy krevní srážlivosti.

Obžalovaná k závěrům znalce uvedla, že by se chtěla vyjádřit k tomu, jak pan znalec řekl, že není možné, aby si N. sama tím kroucením ucha mohla způsobit tu modřinu na uchu, *mám na to několik svědků, že je to její zlovyk odmalinka, že pan znalec to vyloučil, že by si to mohla udělat sama.*

Obžalovaný k závěrům znalce neměl připomínky.

K osobě poškozené nezletilé N. N. byl znalkyní z oboru **zdravotnictví, odvětví klinická psychologie dětí a dospělých** podán **znalecký posudek**, z něhož vyplývá, že posuzovaná není schopná ke své vývojové úrovni hodnotného verbálního vyjádření

k vyšetřovaným událostem. Znalkyně nezletilou vyšetřila vzhledem k věku nezletilé v přítomnosti otce nezletilé. Při kontaktu se znalkyní poškozená komunikovala, mluvila v krátkých větách, případně užívala jednoduchá spojení slov, byla schopná sdělit své potřeby, vyjádřit aktuální zájem. Verbální schopnosti ale nedosahují takové úrovně, aby byla schopna uceleného vyprávění, a verbální reprodukce svých vzpomínek. Aktuální vývojová úroveň nezletilé je hluboce podprůměrná, ve věku 37 měsíců je vývoj opožděn cca o 12 měsíců. Aktuálně (vyšetření proběhlo dne 27. 5. 2015) odpovídá průměrnému dítěti ve věku zhruba 2 let. Vývoj je závažně narušen v oblasti sociální i emoční. Není vzhledem ke své vývojové úrovni schopna podat ucelenou výpověď, případně účelové zkreslování výpovědi je zcela mimo její aktuální schopnosti. Vnímá prožitky adekvátně své vývojové úrovni, tj. na úrovni dvouletého dítěte. Její vnímání události je komplexní, značně ovlivněné v doprovázejícím emočním prožitkem. Schopnost verbálně reprodukovat prožitky je minimální. Z hlediska obecné věrohodnosti znalkyně považuje dívku za neschopnou podat verbální výpověď k prožitým událostem. Výslech nezletilé považuje vzhledem k těmto závěrům za nevhodný. Aktuálně konstatuje jako následek nepřiměřeného zacházení: opoždování celkového vývoje, dezorganizovanou hru, závažně narušenou oblast emoční a sociální. Vývoj následků v oblasti psychiky dítěte lze obtížně předvídat, zcela zásadně záleží na výchovném prostředí a na možnostech dítěte napravit si své zkušenosti z mezilidských vztahů. Aktuální narušený vztah k lidem se může stát prototypem budoucích sociálních vztahů dítěte a následky v oblasti osobnostního a sociálního vývoje mohou být i trvalé. Vzhledem k nutné přítomnosti otce při vyšetření nebylo u posuzované možné posouzení vztahů k osobám blízkým. Obecně lze konstatovat, že je dívka ve vztazích hodně povrchní, narušena základní důvěra v mezilidské vztahy. Vzhledem ke svému věku a vývojové úrovni je značně sugestibilní především ze strany blízkých osob. Znalkyně se též zaměřila na posouzení nezletilé vzhledem k případnému „Syndromu CAN“: Pokud je dítě vystaveno nepřiměřenému fyzickému trestání, případně i psychickému týrání, jsou popsány specifické rysy a vzorce chování. U nezletilé na základě znaleckého vyšetření znalkyně konstatovala: Extrémně dezorganizovanou hru, bez cíle. Málo časté projevy emocí, ale časté záchvaty zlosti bez jakéhokoliv varování. Intenzita vzteku neodpovídá míře frustrace. Negativní emoční reakce obtížně předvídatelné. Zvýšenou dráždivost. Opoždování celkového vývoje. Nezletilá sama nezahajuje sociální kontakt, na nabídku kontaktu ze strany dospělého reaguje bez zájmu. Vztahovou povrchnost, narušení důvěry v mezilidské vztahy. Navíc dle referencí otce: obranné a úlekové reakce na nepřiměřené podněty, agresivitu vůči hračkám, vztahovou povrchnost.

Znalkyně byla vyslechnuta v rámci konaného hlavního líčení.

K dotazu uvedla, že nebyla schopná popsat jednotlivé vztahy té holčičky, ale z jejího celkového fungování, kdy přijde do neznámého prostředí, vidí třeba neznámého člověka a neobjevuje se tam žádná věku přiměřená úzkost nebo opatrnost v tom vztahu, je vidět, že jí chybí jakoby pevná vztahová osoba, ke které by měla důvěru a ke které by se chovala jinak, než k ostatním lidem. Ona se chová k úplně neznámému člověku stejně jako k otci, se kterým v té době už byla ve společné domácnosti. Chybí tam rozlišování cizí, známý, chybí tam blízkost toho vztahu a ty vztahy jsou hodně povrchní. U takhle starého dítěte je běžné, když přijde do cizího prostředí, že reaguje nějakou mírou úzkosti, ona vůbec. Ona se úplně od cizího člověka nechá pochovat a jakoby vyvolává dojem blízkého vztahu, že jakoby o ty vztahy má evidentní zájem, ale vlastně je to hodnoceno z hlediska vývojového jako patologické, protože ty lidi jsou pro ni úplně cizí. Je zcela evidentní, že ta dívka není schopná rozlišit cizího člověka, tedy první kontakt s ní (znalkyní) od jakéhokoliv jiného vztahu. K dotazu, zda toto mohlo být způsobeno např. hospitalizací v nemocnici nebo už to muselo být přítomno už před tou hospitalizací, znalkyně uvedla, že ta míra narušení těch vztahů je

velmi závažná a neodpovídá tomu, že by dívka byla v řádu týdnů v nemocnici, naopak tam by do té doby měla vytvořenou pevnou vztahovou osobu, dalo by se předpokládat zintenzivnění těchto ukazatelů, že bude o to víc se bát cizích lidí nebo o to víc fixována na blízkou osobu, tam dochází k dlouhodobému emočnímu neuspokojování potřeb té vztahové oblasti.

K dotazu, kdyby matka nechala dítě růst tzv. jako dříví v lese, zda by toto mohlo nastat anebo tam musí být ještě nějaký další negativní aspekt, který to dítě pociťuje ze strany osob, které s ním žijí, znalkyně uvedla, že u N. je opravdu hodně závažné to narušení a kdyby matka výchovně nepůsobila na dítě, tak stejně pořád může vytvářet emoční vazbu. To, že na dítě nepůsobí výchovně nebo nevede ho, tak neznamena, že s tím dítětem nemá vztah. Tady opravdu došlo k narušení těch nejbližších vztahů a N. nemá důvěru k lidem, je tam závažně narušen ten základní předpoklad, že ty vztahy jí přináší něco dobrého, ona se těch vztahů bojí. *Ono na tom povrchu je to vlastně podobné, jako když přijdete třeba do dětského domova, tak ty děti některé k vám běží, ale to je přesně známka toho, že ta vztahová oblast už je tak narušená, že oni už jenom vytvářejí takovou iluzi kontaktu, ale jde o kontakt. Ten vztah, jakoby to bližší emoční navázání, ona už má opravdu narušený tak, že v té době toho vyšetření nebyla schopna toho vztahu, ona je schopná kontaktu s lidma, i ho jakoby vyhledává, ale nepřímě k tomu, že s těmi lidmi nemá ten vztah. Ona se bojí toho vztahu, ne těch lidí.*

Obžalovaná neměla ke znalkyni připomínky ani dotazy, ale vyjádřila se v tom smyslu, že *do té doby toho 28.2., tak já vím, že moje dcera sice šla k lidem, ale vždycky se dívala na mě, jak já se k těm lidem chovám. Když mě viděla třeba s panem V., ze začátku se ho nejdřív styděla a potom s ním navázala vztah. Ve většině případů to tak bylo a do té doby jsme se pořád stýkali s těmi samými lidmi. Moc jsem s N. mezi neznámé prostředí nechodila.*

Obžalovaný k závěrům znaleckého posudku neměl připomínky.

V průběhu přípravného řízení byl k osobám obou obžalovaných vypracován znalecký posudek **z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie.**

Pokud jde o obž. S. M., z jeho psychiatrické části vyplývá, že v době, kdy měla být páchána trestná činnost, ani obviněná M. netrpěla a ani nyní netrpí žádnou duševní poruchou. Jedná se u ní o osobnost s akcentovanými histrionskými a emočně nestabilními rysy, v části sledované trestné činnosti lze zřejmě připustit účast prostého afektu bez forensního významu. Obviněná není závislá na alkoholu ani jiných psychoaktivních látkách, vliv takových látek tempore criminis není znám. V době, kdy se měla dopustit sledovaného jednání, byla schopna rozpoznat jeho společenskou škodlivost a byla schopna své jednání ovládat. Současný duševní stav jí dovoluje chápat smysl trestního řízení. Z psychiatrického hlediska není pobyt obviněné na svobodě nebezpečný, znalec nedoporučuje žádné medicínsko-právní opatření. Jednání obviněné nebylo určováno psychopatologií, tedy ne duševní poruchou. U fyzického trestání dětí lze zřejmě připustit možnost částečně zkratového jednání, stejně jako prostého afektu.

Z psychologické části vyplývá, že intelekt posuzované odpovídá slabšímu průměru, koresponduje dobře se studijní a současnou profesní kariérou, není důvod k úvahám o druhotném intelektovém úbytku. Osobnost nese akcentované rysy histrionské a emočně nestabilní – impulsivní. Tyto se u posuzované projevují egocentričností, labilitou emocí, sníženým prahem pro vzplanutí afektu, povrchním vztahem k realitě věcné i vztahové, oslabenou schopností autokorekce, zejména pak emoční a afektivní. Jeví se jako dráždivá, netrpělivá, náladová, s potenciálem reagovat zbrkle a event. i razantně. Není nositelkou rysů

dissociálních, vztah k obecným konvencím a normám je sice volnější, ale nikoliv nezávazný nebo nerespektující. Byla schopna správně chápat průběh jednání, jehož se měla dopustit, sled událostí a je také schopna toto správně reprodukovat, pokud se k tomu rozhodne. Lze vyloučit patickou motivaci projednávaného jednání, bude-li posuzované vina prokázána, pak motivace jejího konání spočívala ve snaze vynutit si necitlivými prostředky poslušnost dítěte a odventilovat svůj případný vztek. Osobnostní rysy zahrnující egocentrismus a potíže se zvládnutím emočních hnutí mají přímou souvislost s motivací jednání, které je kladeno za vinu. Byla schopna si uvědomit dosah a význam svého jednání. Není primárně agresivní osobností, je však dosti egocentrická a velmi špatně ovládá své emoce a afekty, je potenciálně konfliktotvorná. Situací, kdy je podrážděn její frustrační práh, pak může reagovat explozivně a razantně, bezohledně k okolí. To, z čeho je viněna, popírá, je však v situaci obviněné z velmi závažného skutku a bylo by logické, pokud by využívala svého práva hájit se způsobem, který považuje za výhodný. Osobnost posuzované je v jejích 24 letech nepochybně již ustavena a i když není zcela standardní, nepatří k těm, které by byly vysoce rizikové z hlediska protiprávních jednání. Prognózu resocializace, tedy znalkyně považuje za spíše příznivou.

Pokud jde o obž. M. V., z psychiatrické části znaleckého posudku vyplývá, že v době, kdy měla být páchána trestná činnost, obviněný netrpěl a ani nyní netrpí žádnou duševní poruchou. Jedná se u něj o akcentovanou osobnost s rysy narcismu, tempore criminis lze připustit prostý, forensně nevýznamný afekt v situaci těžkého ublížení na zdraví, stejně jako zřejmě v části trestné činnosti týrání svěřené osoby. Obviněný není závislý na alkoholu ani jiných psychoaktivních látkách a není známo, že by požití takových látek figurovalo ve sledované trestné činnosti. V době, kdy měla být páchána trestná činnost, byl obviněný schopen rozpoznat jeho společenskou nebezpečnost a byl schopen takové jednání ovládat. Tedy rozpoznávací i ovládací schopnosti byly plně zachovány. Duševní stav obviněného mu umožňuje chápat smysl trestního řízení, dokazování, soudního projednávání, účel i smysl eventuálního trestu. Z psychiatrického hlediska není pobyt posuzovaného na svobodě nebezpečný, znalec nedoporučuje nařízení žádného medicínsko-právního opatření. Na jednání obviněného se nepodílela žádná psychopatologie, netrpí duševní poruchou. Jednalo se o nezvládnutí výchovy zřejmě náročnějšího dítěte, lze připustit přítomnost prostého afektu při části trestné činnosti.

Z psychologické části posudku se podává, že intelektová výkonnost posuzovaného se pohybuje v pásmu slabšího průměru, druhotný úbytek intelektu nebyl zjištěn, na dílčí kognitivní deficity není také podezření. Osobnost se jeví jako akcentovaná nesoucí rysy narcistní. Tyto se u posuzovaného projevují nadměrným zaměřením na sebe, koncentrací na pěstování si sebeúcty a domáhání si respektu, sklonem zaujímat ke svému okolí přezíravější vztah, tendencí chovat se příležitostně neoblomně, sociálně neomaleně, málo senzitivně. Jeví se jako člověk citově chudší, se střídavými úspěchy v ovládnutí svých emočních hnutí, nápadně neúzkostný a nezávislý na obecném sociálním mínění. Není nositelem rysů dissociálních, i když svéhlavé a vysoce svévolné konání se u něj vyskytnout může. Je si však dobře vědom zákonných mezí a k nim chová respekt. Posuzovaný byl schopen ve vztahu k oběma projednávaným skutkům chápat správně průběh událostí i jejich sekvenci a je také schopen tyto události správně reprodukovat, pokud se k tomu rozhodne. Bude-li posuzovanému vina prokázána, lze vyloučit patickou motivaci. Motivace jednání ve vztahu k oběma skutkům spočívala ponejvíce ve snaze vynutit si poslušnost a respekt výchovně náročnějšího dítěte. Osobnostní faktory se uplatnily v tom smyslu, že posuzovaný nedisponoval dostatečnými citovými zábrany zakomponovat do výchovy i tvrdší a málo citlivé výchovné prostředky a je dokonce dodnes přesvědčen o jejich přípustnosti a důvodnosti. Posuzovaný není osobností prvoplánově agresivní, je ale náročný na respekt a jeví

se jako připravený domáhat se ho i nesenzitivními prostředky. Posuzovaný je ochoten připustit, že neodhadl sílu při zraňujícím výchovném zásahu, připouští i jisté trestání, ne však podle své verze nadměrné nebo tvrdé. Je u něj pozorovatelná tendence v situaci manévrovat, což je ovšem zcela pochopitelné a logické při jeho postavení obviněného. Úzce ve vztahu k protiprávním jednáním se jeví prognóza dalšího vývoje jako relativně příznivá a jako solidní resocializační vyhlídka.

Znalkyně z odvětví psychologie k dotazu, zda hystriónská osobnost u obžalované M. vede spíše k agresi hysterické, jako že křičí anebo jestli to může být i fyzicky nebo zda znalkyně z toho zkoumání viděla tu agresivitu, znalkyně uvedla, že by *chtěla poopravit to tvrzení, že jde o hystriónskou osobnost*, jsou tam akcentované rysy osobnosti, a to znamená, že je to jako nějaký povahový fluorid, ale nejedná se o poruchu osobnosti. *Obžalovaná má problém s ovládnutím vzteku, a pokud se dopustí něčeho, co bychom nazvali jakoby širším agresivním spekterem, tak to bývá agrese horká, impulsivní, vzplanutá, taková ta nevýběrová a může stejně tak křičet, jako házet věcmi nebo někoho udeřit.*

Obžalovaná k tomu uvedla, že by se jenom vyjádřit k té povaze, *jsem beran a bohužel tyto rysy jsou rysy v mé povaze. Ano, já jsem hysterická, občas křičím, ale nikdy se nestalo, že bych házela věcmi nebo udeřila v afektu někoho, nedej bože vlastní dítě.*

Obžalovaný k závěrům znaleckého posudku neměl připomínky.

Ze zprávy praktické lékařky pro děti a dorost vyplývá, že měla nezletilou N. v péči od narození. Dítě na vyšetření doprovázela výhradně matka, konstatován normální psychomotorický vývoj, preventivní prohlídky absolvovala dle plánu, pouze 1x termín na očkování urgován, poslední preventivní prohlídka proběhla v 18-ti měsících věku dítěte s normálním nálezem, další preventivní prohlídka stanovena na věk 3 roky. Prodělaná onemocnění: po narození neprůchodnost nosu, 6/2012 operována ve FN Motol. Z infekčních onemocnění – plané neštovice a 6. nemoc, jinak vážněji nestonala, nemocnost malá. Sledována na očnám pro šilhání a astigmatismus. Naposledy se dostavila 9/2014 na očkování, tehdy ordinovala MUDr. Ludmila Zichová. Pro úraz zde nikdy neošetřena, známky týrání ani zanedbávání u dítěte neshledala. Od 9/2014 dítě v ordinaci vyšetřeno nebylo. V době podání zprávy zažádala o dokumentaci MUDr. Stronerová ze Stoda, kam otec dítě zaregistroval.

Městský úřad Nýřany, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, podal dne 3. 3. 2015 zprávu, že 13. 1. 2015 bylo postoupeno oznámení babičky nezletilé ze strany otce, paní N., ohledně zanedbání péče o nezletilou ze strany matky (nevhodné oblečení, obuv, špinavé prádlo) a podezření z užívání drog matkou. OSPOD učinil dne 26. 1. 2015 neohlášené sociální šetření v bydlišti matky na adrese [redacted] nikoho doma nezastihli, ponechán vzkaz s prosbou o kontaktování. S matkou hovořeno následující den, termín domluven na 4. 2. 2015. Dne 4. 2. 2015 provedeno sociální šetření, zastihli matku i nezletilou N. Nezletilá byla velmi temperamentní, za jejich přítomnosti několikrát upadla, z jejich pohledu se chovala celkem běžně, na jejím chování nebyly zřejmé známky týrání či zanedbávání. Komunikovala s matkou naprosto běžným způsobem, v chování nebyl patrný žádný strach z matky. Domácnost byla shledána v pořádku a čistotě. Dne 17. 2. 2015 matka podstoupila testování na přítomnost návykových látek v substitučním centru Ulice. Výsledky testů negativní. Ze spisové dokumentace z předchozího OSPOD ÚMO Plzeň 3 je patrné, že již v roce 2012 obdrželo ÚMO 3 anonymní oznámení o skutečnosti, že rodiče nezletilé užívají návykové látky. Rodiče podrobili testování na přítomnost NL s negativním výsledkem. V lednu 2014

jeho rozvoj a nedotýkají se lidské důstojnosti dítěte. Rozumnost trestu tedy musí být zjevná nejen z povahy zvolených výchovných prostředků, ale i vzhledem k přiměřenosti jejich použití. V opačném případě lze naplnit znak týrání ve smyslu trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 tr. zákoníku.

Předně je třeba konstatovat, že provedeným dokazováním, a to nejen na základě výpovědi obžalované a obžalovaného, ale zejména z výpovědi svědků, nebylo bezpečně prokázáno, že by se na fyzickém či psychickém trestání nezl. poškozené před 28.2.2015 podílel obž. V■■■■ ve smyslu ust. § 198 tr. zákoníku.

Jiná situace vyplynula na podkladě provedeného dokazování v případě obžalované. Ta sice doznala, že svoji nezl. dceru i fyzicky trestala, ovšem v podstatě své jednání zlehčovala, svým postojem k věci de facto demonstrovala, že nezákonnost svého počínání v potřebné míře nepochopila.

K naplnění skutkové podstaty trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1 tr. zákoníku se vyžaduje vedle splnění ostatních podmínek určitá trvalost protiprávního jednání. Z tohoto důvodu je proto třeba co nejpřesněji určit dobu, po kterou jednání, které může být kvalifikováno jako týrání, probíhalo, tedy nejen začátek, ale též konec (tedy určení dobu, kdy již lze mít dané jednání za skončené).

Zákonný znak „po delší dobu“ obsažený ve skutkové podstatě trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku je zpravidla naplněn v případě, že pachatel páchal takový čin po dobu nejméně šesti měsíců.

Již v předmětné obžalobě byla vymezena doba, po kterou měl docházet k týrání nezl. poškozené, a to nejméně od konce měsíce října 2014 do 28.2.2015. Po provedeném dokazování u hlavního líčení nebylo nutno tuto dobu nikterak měnit. Od tohoto zjištění pak bylo nutno vycházet při rozhodování o právní kvalifikaci, a proto soud s ohledem naustálenou soudní praxí kvalifikoval jednání obžalované jako přečin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1) tr. zákoníku.

Nelze souhlasit s tvrzením obhájkyne obž. M■■■■, že z posudku znalce nevyplývá, kdo zranění způsobená bitím poškozené a popsaná pod bodem 1 znaleckého posudku způsobil. Není rozhodné tvrzení obhajoby, že nelze dovodit, že zranění, která podle znalce vznikla bitím poškozené střední silou, že by poškozenou takto trestala obžalovaná. Jednak obžalovaná doznala, že nezl. poškozenou mimo jiné trestala i údery vařečkou, na druhé straně nebylo prokázáno, že by uvedená zranění, vyjma zranění způsobeného obžalovaným nezl. poškozené dne 28.2.2015, způsobil tento obžalovaný, nebo, že by si nezl. poškozená způsobil sama svým neopatrným jednáním. To, že podle tvrzení obhajoby nezanechalo trestání nezl. poškozené ze strany obžalované stopy, které by byly důkazem o hrubém a bezohledném trestání, je zcela irelevantní, neboť to, že obžalovaná nepřiměřeně trestala svoji dceru, je zcela prokazatelné, nejenom z doznání obžalované, ale i z výpovědi svědků. Soud v tomto směru vyjadřuje určité zklamání nad tím, že obžalovaná, byť v právu se hájit způsobem, který uzná za vhodné, jako matka své nezletilé dcery, zcela bezbranného stvoření, nedokázala přiznat, jak dalece pochybila, když ji takto nepřiměřeně a opakovaně trestala.

Pokud jde o závěrečnou řeč obhájkyne obž. V■■■■, ta navrhl, aby obžalovaný byl obžaloby zproštěn. Uvedla, že žádný ze svědků neprokazuje, že by obžalovaný nezl. poškozenou nepřiměřeně trestal tak, jak je v popisu skutku v obžalobě uvedeno. Uvedla, že znalec (odvětví soudní lékařství) nadevší pochybnost nekonstatoval, že zranění poškozené

došlo způsobem popisovaným obžalobou. Nebyl zjištěn okamžik, kdy ke zranění poškozené došlo. Uvedla, že s ohledem na závěry znaleckého posudku nebylo prokázáno, kdy k úrazu hlavy nezletilé došlo, ani jakým konkrétním způsobem, kdy nebyly vyloučeny i jiné mechanismy než ty, jež jsou popsány v obžalobě. Ani s tímto tvrzením nelze souhlasit. Soud zde vycházel nejenom z výpovědi obž. V■■■■, který popsal své jednání vůči nezl. poškozené dne 28.2.2015 (částečně podporované výpovědi obžalované a svědkyň S■■■■ a C■■■■, kterým se obžalovaná svěřila), ale zejména ze závěrů znaleckého posudku z odvětví soudní lékařství z něhož je nepochybné, že k uvedenému zranění nezl. poškozené došlo dne 28.2.2015. Z toho plyne jasný fakt, a to, že tu těžkou újmu na zdraví nezl. poškozené jednoznačně způsobil svým jednáním obžalovaný.

Obž. V■■■■, ten popsal, jakým způsobem si počínal vůči nezl. poškozené toho kritického dne. Lze konstatovat, že u jeho jednání nikdo jiný než on a nezl. poškozená nebyl, neboť obžalovaná měla být v té době ve vedlejší místnosti. Sice slyšela, jak obžalovaný dceři domlouvá, že ona brečí, ale do pokoje nešla. Obžalovaný popsal, jakým způsobem se pak později snažil pomoci nezl. poškozené, když zjistili, že zvrací a popsal, jakým způsobem se jí snažil pomoci. Neuvádí ale např., že by s ní trásl, či jinak manipuloval, což by mohlo vysvětlit později zjištěná zranění či pohmoždění u nezl. poškozené. Závažným zjištěním je i to, že krátce po hospitalizaci nezl. poškozené v pokoji, kde došlo k jeho jednání vůči nezl. poškozené, vyměnil s obžalovanou gauč, k čemuž v dané době nebyl vůbec žádný důvod. Je také otázkou, jestli obžalovaná s ohledem na výpověď svědkyně K■■■■, která hovořila o odjezdu výtahu, byla v kritické době vůbec doma. Toto zjištění by však bylo ze strany soudu pouhou spekulací. Z výpovědí obžalovaných a s přihlédnutím k závěrům znaleckého posudku z odvětví soudní lékařství a jeho dodatku je tedy nepochybné, že ke zranění nezl. poškozené nemohlo dojít v jiné době, než kritického dne 28.2.2015 v důsledku zaviněného jednání obž. V■■■■.

O zavinění pachatele trestného činu proti životu a zdraví může svědčit i okolnost, že věděl o tom, že osoba, vůči níž podniká útok, je tělesně či psychicky indisponována, kdy v daném případě se jednalo ani ne o tříleté dítě. Možnost vzniku protiprávního následku (resp. účinku) v podobě újmy na životě nebo zdraví takové osoby je přitom mnohem pravděpodobnější než u jiné osoby, takže pachateli lze přičítat i případný těžší následek, k jehož způsobení postačí i zavinění z nedbalosti ve smyslu § 17 písm. a) tr. zákoníku. Přitom pachatel musí v takovém případě vědět, že tento následek může nastat, byť ho neměl v úmyslu způsobit. Tak tomu bylo i v případě obž. V■■■■ a jeho jednání vůči nezl. poškozené dne 28.2.2015. Proto byl uznán vinným zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku.

K osobě obž. M■■■■ bylo zejména zjištěno, že zaměstnavatelem je hodnocena kladně. V místě trvalého bydliště nebyla projednávána pro přestupek. Dosud nebyla soudně trestána.

K osobě obž. V■■■■ bylo rovněž zjištěno, že nebyl dosud soudně trestán, zaměstnavatelem je hodnocen kladně. V místě trvalého bydliště nebyl projednáván pro přestupek.

Oběma obžalovaným tak polehčuje dosavadní trestní bezúhonnost, nebyla zjištěna žádná přitěžující okolnost.

Pokud jde o uložené tresty odnětí svobody, tyto byly uloženy po zvážení všech zákonných hledisek, které jsou rozhodné pro účel a výměru trestu.

Obž. M■■■■ byla ohrožena trestem odnětí svobody v zákonném rozpětí od jednoho do pěti roků. S přihlédnutím k její dosavadní trestní bezúhonnosti, jakožto polehčující okolnosti,

jí byl uložen tento trest v trvání osmnácti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu dvou roků. Soud má za to, že projednávaný případ a uložený trest bude pro obžalovanou dostatečným poučením a zároveň i varováním, aby se v budoucnu podobného jednání již nedopustila.

V případě obžalované je třeba také zdůraznit, že její jednání vůči nezl. poškozené ve stávající situaci dosahuje potřebné míry společenské škodlivosti, která neumožňuje spokojit se s uplatněním její odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Svým postojem k věci pak, jak již bylo uvedeno, i sama obžalovaná demonstrovala, že nezákonnost svého počínání v potřebné míře nepochopila a soudu tím ani neumožnila uvažovat např. o aplikaci institutu upuštění od potrestání, nebo podmíněného upuštění od potrestání s dohledem (viz § 46 odst. 1; § 48 tr. zákoníku).

Obž. V■■■■ byl ohrožen trestem odnětí svobody v zákonném rozpětí od pěti do dvanácti roků. S přihlédnutím rovněž k jeho trestní bezúhonnosti mu byl tento trest uložen v trvání pěti roků, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Obžalovaný částečně doznal své jednání vůči nezl. poškozené dne 28.2.2015 a snažil se neprodleně poskytnout první pomoc, a proto soud považuje délku uloženého trestu za dostatečnou. Obžalovaný si musí ale zároveň uvědomit, že na základě jeho jednání mohlo dojít i k usmrcení bezbranného dítěte.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl k výkonu trestu odnětí svobody zařazen do věznice s dozorem, neboť soud má za to, že účelu trestu bude lépe splněno v tomto mírnějším typu vězení, než do kterého by jinak měl být ve smyslu zákona zařazen. I zde bylo přihlédnuto k jeho dosavadní soudní beztrestnosti.

Soud dále rozhodoval o uplatněných nárocích na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy v penězích. V případě uplatněného nároku na náhradu škody ze strany České průmyslové zdravotní pojišťovny byl včas uplatněn nárok vůči obž. V■■■■ ve výši 174.256,- Kč, a to za vynaložené náklady na léčbu nezl. poškozené. Z detailního rozpisu uplatněného nároku však plyne, že do celkového součtu byly zahrnuty i položky, které se týkaly lékařských úkonů vztahujících se prokazatelně ke zranění nezletilé N■■■■ N■■■■, které utrpěla dne 13.6.2015, tedy nikoli v příčinné souvislosti s projednávanou trestní věcí. Z uvedeného důvodu bylo nutné zkorigovat přiznanou náhradu škody na částku 52.450,60 Kč.

Se zbytkem uplatněného nároku byl tento poškozený odkázán na občanskoprávní řízení.

Zmocněnkyně nezl. poškozené v rámci dokazování u hlavního líčení navrhla, aby oběma obžalovaným byla uložena povinnost společně a nerozdílně nahradit nemajetkovou újmu, která vznikla v příčinné souvislosti s jejich jednáním spočívajícím v týrání její osoby, jež mimo jiné vyústilo ve zpoždění jejího vývoje o rok, ve výši minimálně 100.000,- Kč. Dále navrhla, aby obžalovanému byla uložena povinnost nahradit nemajetkovou újmu, která nezl. poškozené vznikla v příčinné souvislosti s jeho jednáním spočívajícím ve způsobení těžké újmy na zdraví, a to ve výši 99.723,- Kč za bolestné dle Metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy, když jeden bod odpovídá jednomu procentu z hrubé měsíční nominální mzdy za rok 2014, tj. 255,70 Kč a za zranění popsání ve znaleckém posudku z odvětví soudní lékařství odpovídající minimálně 390 bodům.

Ve své závěrečné řeči pak tento návrh rozšířila o nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích ve výši 511.400,-Kč za ztížení společenského uplatnění spočívající v trvalém ochrnutí odtahovacího nervu levého oka s tím, že částka odpovídající lidskému životu je

v metodice kvantifikována na 400 násobek hrubé měsíční nominální mzdy, tj. 10.228.000, - Kč, z toho bylo dle přílohy C metodiky ztiženo společenské uplatnění poškozené minimálně o 5 %.

Celkem tak zmocněnkyně nezl. poškozené navrhuje, aby byla obžalovanému uložena povinnost nahradit nezl. poškozené nemajetkovou újmu, která jí vznikla v příčinné souvislosti s jeho jednáním spočívajícím ve způsobení těžké újmy na zdraví a trvalého následku ve výši 611.123,- Kč.

Pokud jde o uplatněný nárok na náhradu škody ze strany zmocněnkyně nezl. poškozené ve výši 99.629,-Kč, zde na podkladě provedeného dokazování nebyly žádné pochybnosti nejenom o oprávněnosti tohoto nároku, ale i osobě, proti které tento nárok směřuje. Bylo prokázáno, že obž. V■■■ je plně zodpovědný za způsobené zranění nezl. poškozené. Při stanovení výše náhrady škody byla použita Metodika Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy a bylo vycházeno i ze znaleckého posudku z odvětví soudní lékařství, kde jsou popsána jednotlivá zranění, která nezl. poškozená utrpěla v důsledku jednání obž. V■■■, a která odpovídají bodovému ohodnocení podle části B. této metodiny :

- a) zlomenina lebeční klenby – fissura – 20 bodů
- b) zlomenina spodiny lebeční – 150 bodů
- c) subdurální krvácení – 150 bodů
- d) ochrnutí odtahovacího nervu levého oka – 70 bodů

Hodnota bodu se pak odvozuje od jednoho procenta hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející roku, v němž vznikl nárok/vznikla bolest. V daném případě průměrná hrubá měsíční mzda činila v roce 2014 25.546,- Kč. Proto byla obž. V■■■ uložena povinnost tuto škodu nahradit v částce 99.629 Kč

Zmocněnkyně nezl. poškozené, jak výše uvedeno, uplatnila tento nárok ve výši 97.773,- Kč, když vycházela z toho, že hrubá měsíční mzda za rok 2014 byla 25.570,- Kč. Podle zdroje Českého statistického úřadu tato částka činila 25.546. Z uvedeného důvodu byla nezl. poškozená odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na občanskoprávní řízení.

Pokud jde o požadovanou nemajetkovou újmu v penězích ze strany zmocněnkyně nezl. poškozené, je třeba konstatovat, že přiznání požadovaného nároku záleží na volné úvaze soudu se zohledněním všech okolností případu, přičemž neexistují žádné stupnice, posudky ani měřítko. Osobnost člověka je podle § 81 odst. 1 o. z. chráněna, a to včetně jejích přirozených práv, z nichž nejdůležitějším právem je právo na život, dále právo na zdraví, lidskou důstojnost atd. (§ 81 odst. 2 o. z.). Podle § 82 odst. 1 o. z. má člověk, jehož osobnost byla dotčena, právo domáhat se především toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno, a dále i odstranění následku provedeného zásahu. Pro takové případy lze využít ustanovení části čtvrté, hlavy třetí, oddílu třetího a pododdílu druhého (ust. § 2956-2968 o. z.) k náhradě při újmě na přirozených právech člověka. K základním lidským právům dle Listiny základních práv a svobod náleží i právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.

Podle § 2956 o. z., vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části občanského zákoníku (tedy i ustanovením § 81 o. z.), nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčinit

i způsobené duševní útrapy. Pro náhradu nemajetkové újmy při tom obdobně platí pravidla o povinnosti nahradit škodu (§ 2894 odst. 2 o. z.). Nemajetková újma představuje nepříznivý dopad škodní události do jiných hodnot, než je jmění, proto jde o škodu ideální, imateriální, za kterou náleží poškozenému peněžitá satisfakce, projevuje se tedy v těžce definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot (viz komentář Vojtek, P. K § 2956 – v aplikaci ASPI).

Odškodňovat se mají i duševní útrapy, které se mohou rovněž projevit jako nepříznivý následek zásahu do přirozených práv člověka, přičemž jde o stav, kdy vnímání účinků zásahu přesáhne běžnou úroveň diskomfortu a projeví se v silnější intenzitě pociťovaných nesnází již jako bolestně prožívaná záležitost (Vojtek, P. K § 2956 – ASPI).

Nemajetková újma se podle § 2951 odst. 2 o. z. odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. V trestním řízení lze nemajetkovou újmu nahradit pouze v penězích (§ 43 odst. 3 tr. řádu). Podle § 2957 o. z. musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné.

Jako oprávněný byl uznán nárok nezl. poškozené na náhradu nemajetkové újmy ve výši 100.000,- Kč – viz psychologický znalecký posudek vypracovaný k osobě nezl. poškozené – kdy se mimo jiné uvádí, že aktuální vývojová úroveň nezletilé je hluboce podprůměrná, ve věku 37 měsíců je vývoj opožděn cca o 12 měsíců. Vývoj je závažně narušen v oblasti sociální a emoční. Jedná se o následek nepřiměřeného zacházení. Proto byla uložena oběma obžalovaným povinnost nahradit nemajetkovou újmu v penězích a to rukou společnou a nerozdílnou. Soud nepovažuje výši uplatněného nároku za nepřiměřenou.

Na druhé straně nemohl být uznán nárok nezl. poškozené na náhradu nemajetkové újmy v penězích ve výši 511.400,-Kč, neboť jednak tento nárok byl uplatněn až po skončeném dokazování a jednak trvalý následek způsobený v příčinné souvislosti s jednáním obž. V ■■■■■, bude nutné posoudit, s ohledem na další zranění nezl. poškozené, až v budoucím přezkumném řízení. Proto nezl. poškozená byla v tomto směru se svým nárokem odkázána na občanskoprávní řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho obsahu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho

způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 17.3.2016

JUDr. Přemysl Špicar
předseda senátu, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Zemenová